

รายงานวิจัย

เรื่อง

การรับรู้ของประชาชนต่อความอยู่ดีมีสุขในชุมชนบางไผ่

Perception of People on Well-being in Bang Pai Community

โดย

นิตยา สุภาภรณ์

การวิจัยครั้งนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากวิทยาลัยราชพฤกษ์

ปีการศึกษา 2552

ชื่อโครงการวิจัย	การศึกษาการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวนิตยา สุภาภรณ์
(ภาษาอังกฤษ)	MISS NITTAYA SUPAPORN
ปีที่ทำการวิจัย	2552

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อความอยู่ดีมีสุข ประกอบด้วย สุขภาพอนามัย ความรู้ ชีวิตการทำงาน รายได้และการกระจายรายได้ ชีวิตครอบครัว สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต และการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ และเพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชาชนทั่วไปที่อาศัยอยู่บริเวณชุมชนตำบลบางไผ่ จำนวน 401 คน ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย การเก็บข้อมูลใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือการท่วิจัย และวิเคราะห์ผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดทั้ง 7 ด้านอยู่ในระดับดีทุกด้าน โดยเรียงลำดับการรับรู้จากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านรายได้และการกระจายรายได้ ด้านชีวิตการทำงาน ด้านความรู้ ด้านชีวิตครอบครัว ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต ด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐ ด้านสุขภาพ ตามลำดับ
2. ประชาชนกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะส่วนบุคคลแตกต่างกันมีการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดทั้ง 7 ด้าน พบว่าผลการเปรียบเทียบด้านเพศโดยรวมเพศชายรับรู้มากกว่าเพศหญิง ผลการเปรียบเทียบช่วงอายุต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุข พบว่า ประชาชนมีช่วงอายุ 61 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด รองลงมาคือช่วงอายุที่รับรู้ต่ำกว่า 30 ปี สำหรับช่วงอายุ 41 – 50 ปีรับรู้่น้อยที่สุด ผลการเปรียบเทียบระดับการศึกษาพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด รองลงมาคือระดับการศึกษาปริญญาตรี และระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีรับรู้่น้อยที่สุด ผลการเปรียบเทียบอาชีพพบว่า ประชาชนที่มีข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจรับรู้มากที่สุด รองลงมาคือมีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว สำหรับอาชีพเกษตรกรรับรู้่น้อยที่สุด ผลการเปรียบเทียบระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนพบว่า ระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนในช่วงเวลา 21 – 30 ปีมากที่สุด รองลงมาคือระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนในช่วงเวลา 31 ปีขึ้นไป สำหรับระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนต่ำกว่า 5 ปีรับรู้่น้อยที่สุด ผลการเปรียบเทียบรายได้เฉลี่ย

ครอบครัว พบว่า ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยตั้งแต่ 40,001 บาทขึ้นไปรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในระดับมากที่สุด สำหรับประชาชนที่มีรายได้ครอบครัวต่ำกว่า 10,000 บาทรับรู้น้อยที่สุด

3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม การเสริมสร้างความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ควรส่งเสริมในด้านการอยู่ร่วมกันของคนในสังคมให้มีความสามัคคีในหมู่บ้าน/ชุมชน มีน้ำใจซึ่งกันและกัน มีกิจกรรมร่วมกันในหมู่บ้านเพื่อทำให้ทุกคนในหมู่บ้านมีความใกล้ชิด มีความสัมพันธ์ที่ดีทำให้หมู่บ้านและชุมชนมีความเข้มแข็ง และการส่งเสริมให้มีการออกกำลังกายเพื่อให้มีสุขภาพแข็งแรง

Project: Perception of People on Well-being in Bang Pai Community
Researcher: Miss Nittaya Supaporn
Year: 2010

Abstract

The purposes of this study are to study the level of public awareness on the well-being, including health, knowledge working life, income and income distribution, family life, living environment, and good governance, and to compare the level of perceived well-being of the Bangpai community, by personal factors. The sample size is 401 people, random sampling from Bangpai residences. Data query tool for research. And analyzed using the software. The statistics used in research is that the percentages

The results show that

1. Most of the samples has been the well-being of the indicators as well, 7 and in all aspects. This sort of recognition from descending below the income and income distribution. The life, work and knowledge of family life. Environment for living. The good management of public health, respectively.

2. The samples with different personal characteristics and perceptions of well-being indicators, 7 and found that the comparison by gender, male and female perceptions. Comparison of age on the perceived well-being found that people aged 61 years to get to know the most. The age range was recognized at least 30 years for those aged 41-50 years to a minimum. The comparison showed that the level of education. People with higher education degree is recognized as possible. Followed by a Bachelor's degree. Education Bachelor's degree and at least get a minimum. The comparison showed that occupation. People with government / state to recognize the most. The second is a commercial / business. For farmers get a minimum. Comparison of duration of residence in the village / community found. Period of residence in the village / community in the 21-30 years the most, followed by the length of time living in the village / community during 31 years for the period of residence in the village / community under 5 years, to a minimum. Comparison of average family income, found that people with average incomes ranging from 40,001 up to recognize the well-being at the most. For people who have a household income of less than 10,000 baht been minimal.

3. The respondents were additional suggested that the coexistence of people in society, there should be harmony in the village / community. The generosity of each other. The activities in the village, keeping everyone in the village are very close. The village has a good relationship and community is strengthened. And promoting physical activity to health. Encourage people to have a job. When the village / community strengths. Good mental health and physical health .Be made public well-being around everyone.

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ได้รับการสนับสนุนจากคณาจารย์หลาย ๆ ท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รศ.ดร.ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและข้อคิดที่เป็นประโยชน์ตลอดจนช่วยตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่ช่วยให้งานวิจัยฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการทำวิจัยทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

นิตยา สุภาภรณ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ซ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 ขอบเขตการวิจัย.....	3
1.4 นิยามศัพท์.....	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
2. แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้.....	6
2.1.1 ความหมายของการรับรู้.....	6
2.1.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้.....	7
2.1.3 องค์ประกอบของการรับรู้.....	10
2.1.4 ความสำคัญของการรับรู้.....	12
2.2 แนวคิดความอยู่ดีมีสุข.....	13
2.2.1 ความเป็นมาแนวคิดความอยู่ดีมีสุข.....	13
2.2.2 ความหมายความอยู่ดีมีสุข.....	14
2.2.3 องค์ประกอบความอยู่ดีมีสุข.....	15
2.3 ดัชนีชี้วัดความอยู่ดีมีสุข.....	22
2.4 ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาองค์กรบริหารส่วนตำบลบางไผ่.....	25
2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	26

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	28
3.1 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	28
3.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา.....	29
3.3 วิธีการวิจัย.....	29
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบข้อมูล.....	29
3.5 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	30
3.6 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	31
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	32
4.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง.....	33
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างต่อความอยู่ดีมีสุข ในตัวชีวิต 7 ด้าน.....	36
4.3 ผลการเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชน บางไผ่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล.....	44
4.4 ผลการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง.....	51
5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	53
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	53
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	59
5.3 ข้อเสนอแนะนำผลวิจัยไปใช้และข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	63
บรรณานุกรม.....	64
ภาคผนวก.....	69

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไป ของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ.....	32
2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุ.....	33
3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา.....	33
4 จำนวนและร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพ.....	34
5 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระยะเวลาอาศัย อยู่ในหมู่บ้าน/ชุมชน.....	34
6 จำนวนและร้อยละรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวในปัจจุบัน ของกลุ่มตัวอย่าง.....	35
7 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขโดยภาพรวม ของประชาชน ชุมชนบางไผ่.....	36
8 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามด้านสุขภาพ.....	37
9 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามด้านความรู้.....	38
10 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามด้านชีวิตการทำงาน.....	39
11 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามด้านชีวิตการทำงาน.....	40
12 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต.....	41
13 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามด้านชีวิตครอบครัว.....	42
14 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐ.....	43
15 ผลการเปรียบเทียบระหว่างเพศต่อการรับรู้การอยู่ดีมีสุข.....	44
16 ผลการเปรียบเทียบระหว่างช่วงอายุต่อการรับรู้การอยู่ดีมีสุข.....	45
17 ผลการเปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างต่อการรับรู้ ความอยู่ดีมีสุข.....	46

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
18 ผลการเปรียบเทียบระหว่างอาชีพของกลุ่มตัวอย่างต่อการรับรู้ ความอยู่ดีมีสุข.....	47
19 ผลการเปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนต่อการรับรู้ ความอยู่ดีมีสุข.....	48
20 ผลการเปรียบเทียบระหว่างรายได้เฉลี่ยครอบครัวต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุข.	50

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กระบวนการรับรู้.....	11
2	ขบวนการเรียนรู้.....	12
3	องค์ประกอบความอยู่ดีมีสุข.....	15

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตลอดระยะเวลาของการพัฒนาประเทศ ภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2504 -2509) ถึงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 – 2539) แม้การพัฒนาเศรษฐกิจจะบรรลุเป้าหมายการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 – 7 แต่สังคมมีปัญหาคือการพัฒนาที่ไม่ยั่งยืน เกิดปัญหาด้านศีลธรรมจริยธรรม ความขัดแย้งจากความเหลื่อมล้ำของรายได้และการแข่งขันทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 และแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 จึงได้ปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์การพัฒนาใหม่โดยหันมาให้ความสำคัญกับการพัฒนาแบบองค์รวม โดยมีจุดปรับเปลี่ยนของแนวคิดการวางแผนพัฒนาประเทศที่สำคัญคือ การเน้นคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งหมายถึงการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพของคน และมุ่งให้คนได้รับประโยชน์โดยตรงจากการพัฒนา จนกระทั่งพัฒนามาจนถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (2550 – 2554) ได้บัญญัติพระราชดำรัส “ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” มาเป็นแนวทางในการพัฒนาและบริหารประเทศ โดยให้ความสำคัญต่อการสร้างภูมิคุ้มกันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงจากภายนอก และมุ่งการพัฒนาที่สมดุล มีการบูรณาการเชื่อมโยงทุกมิติทั้งด้านตัวคน สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดการรวมตัวเรียนรู้และขยายเครือข่ายการพัฒนาอย่างกว้างขวางและต่อเนื่องที่มีคนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2550)

ในปัจจุบันของสังคมไทย ได้รับการพัฒนาเข้าสู่ยุคของการเปลี่ยนแปลงจากชนบทสู่เมืองอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้การพัฒนาชนบทหรือการพัฒนาชุมชนชนบทกับการพัฒนาพื้นที่ในเมืองมีลักษณะแยกส่วนกัน ส่งผลให้เกิดความไม่สมดุลของการพัฒนาชุมชนชนบท ในขณะที่วัฒนธรรม ประเพณี ค่านิยมที่ดั้งเดิม และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เป็นประโยชน์และมีคุณค่าที่สืบทอดกันมายาวนาน แต่ในยุคปัจจุบันสังคมรุ่นใหม่มีผู้สนใจและมีการถ่ายทอดสู่เยาวชนรุ่นหลังน้อยมาก รวมทั้งระบบคุณค่าของสังคมไทยในเรื่องจิตสำนึกความมีน้ำใจช่วยเหลืออาทรต่อสังคมมีน้อย แต่ในขณะเดียวกันพฤติกรรมการดำรงชีวิตกลับมีค่านิยมด้านกระแสวัตถุนิยมที่เข้าสู่ชุมชน และการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ได้ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนในชุมชน ทำให้มีความสะดวกมากขึ้นแต่มีความสุขลดลง มีรายได้ไม่พอกับรายจ่าย ส่งผลให้มีหนี้สินเพิ่มขึ้นและ

ความสัมพันธ์ของคนในชุมชนลดน้อยลง ในลักษณะต่างคนต่างอยู่มากขึ้นส่งผลให้ชุมชนมีความอยู่ดีมีสุขลดลง

การพัฒนาความอยู่ดีมีสุขดังกล่าวควรให้ทุกฝ่ายรับรู้และเห็นความสำคัญ ยอมรับที่จะนำไปใช้ในการวางแผนพัฒนา หรือกำหนดนโยบายสาธารณะที่เอื้อต่อสุขภาพ รวมทั้งการติดตามประเมินผลนโยบาย เพื่อกระตุ้นให้ประชาชนเกิดความตระหนักและเปลี่ยนวิธีคิด ค่านิยมในสังคมเกิดเป็นคุณค่าใหม่ในการอยู่ร่วมกันอย่างอยู่ดีมีสุข แต่การวัดความสุขในระดับตนเองและครอบครัวตลอดจนระดับชุมชน ควรเป็นเรื่องที่ชุมชนคิดเอง กำหนดขึ้นเอง เป็นผู้ชี้ และช่วยกันกำหนดเกณฑ์การวัดโดยมีวิธีวัดและตัววัดที่เข้าใจง่าย สำหรับบทบาทภาครัฐควรเป็นผู้สนับสนุนกระบวนการขับเคลื่อนเพื่อให้ชาวบ้านมีเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสนับสนุนการสังเคราะห์องค์ความรู้จากพื้นที่ชุมชนมาเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดแนวทางการพัฒนา เพื่อเสริมสร้างความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทยให้เกิดความอยู่ดีมีสุขในประชาชนต่อไป (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ , 2550)

สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลบางไผ่ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี มีสภาพพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ราบลุ่ม ประชาชนในชุมชนประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรม เช่น ทำสวนผลไม้ ค้าขาย มีจำนวนประชากรทั้งหมด 7,894 คน เป็นเพศชาย 3,794 คน เพศหญิง 4,100 มีครัวเรือน 1,287 ครัวเรือน โดยคิดเป็นพื้นที่ทางการเกษตรประมาณร้อยละ 45 ของพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 3,507 ไร่ โดยองค์การบริหารส่วนตำบลบางไผ่เป็นหน่วยงานหนึ่งที่ได้เริ่มการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้าน / ชุมชนอยู่ดีมีสุข โดยในปีงบประมาณ 2550 โดยการเชื่อมโยงเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชนและชุมชน เพื่อให้เกิดความร่วมมือร่วมกันในการทำงานร่วมกันทุกระดับ ทุกภาคพื้นที่ ซึ่งสามารถเชื่อมโยงการพัฒนาทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ ด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น และด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ ตลอดจนส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชาชน นำไปสู่การอยู่ดีมีสุขของประชาชน ซึ่งการพัฒนาอยู่ในช่วงกระบวนการจัดทำแผนชุมชน บูรณาการแผนงาน โครงการ งบประมาณ โดยใช้แผนพัฒนา ลักษณะของแผนพัฒนาสามปี ซึ่งเป็นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา โดยมีลักษณะเป็นการกำหนดรายละเอียดแผนงานโครงการพัฒนาที่จัดขึ้นสำหรับปีงบประมาณแต่ละปี โดยเริ่มตั้งแต่ปีงบประมาณ 2552 – 2554 ซึ่งมีความต่อเนื่องและเป็นแผนก้าวหน้าครอบคลุมระยะเวลาสามปี โดยมีการทบทวนเพื่อปรับปรุงเป็นประจำทุกปี ซึ่งจะนำไปสู่วัตถุประสงค์ของการจัดทำแผนพัฒนาสามปี โดยยุทธศาสตร์การพัฒนาในช่วงสามปี ประกอบด้วย 1). ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิตอยู่ดีมีสุข 2). ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 3). ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน 4). ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคมและการรักษาความสงบเรียบร้อย 5). ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการวางแผนการส่งเสริมการลงทุนพาณิชย์กรรมและการท่องเที่ยว 6). ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น (องค์การบริหารส่วนตำบลบางไผ่, 2552)

ดังนั้นจากนโยบายและขั้นตอนการดำเนินงานในจังหวัดนนทบุรี ในทุกอำเภอจะมีการดำเนินการพัฒนาที่มีทิศทางเดียวกัน โดย หลักการสำคัญของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์อยู่ดีมีสุข คือ การยอมรับและให้ความสำคัญกับความคิด และการมีส่วนร่วมของชาวบ้าน/ชุมชน ที่ต้องผสมผสานเชื่อมโยงกับบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยหน่วยงานภาครัฐต้องทำหน้าที่เชื่อมโยงความคิดต่าง ๆ เข้าสู่กระบวนการทำงานในลักษณะบูรณาการของทุกฝ่ายเข้าด้วยกัน แต่เนื่องจากการประชาสัมพันธ์และความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่ชุมชนยังขาดความชัดเจนในการดำเนินงานและประเมินผลต่อการพัฒนาความอยู่ดีมีสุขในระดับพื้นที่ ดังนั้นผู้วิจัย จึงมีความสนใจศึกษาการรับรู้ของประชาชนต่อความอยู่ดีมีสุข ในชุมชนบางไผ่ ตำบลบางไผ่ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ นำมาใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานพัฒนาความอยู่ดีมีสุขให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อความอยู่ดีมีสุข ประกอบด้วย สุขภาพอนามัย ความรู้ ชีวิตการทำงาน รายได้และการกระจายรายได้ ชีวิตครอบครัว สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต และการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ ประกอบด้วย สุขภาพอนามัย ความรู้ ชีวิตการทำงาน รายได้และการกระจายรายได้ ชีวิตครอบครัว สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต และการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ

ขอบเขตประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ชุมชนบางไผ่ ตำบลบางไผ่ อ.บางไผ่ อ.เมือง จ.นนทบุรี ซึ่งมีจำนวน 7,984 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ประชาชนชุมชนบางไผ่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 401 คน

1.4 ตัวแปรใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ ลักษณะส่วนบุคคลของประชาชนชุมชนบางไผ่ใน 6 ด้าน คือ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อครอบครัว ระยะเวลาอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน/ชุมชน

ตัวแปรตาม ได้แก่ การรับรู้เกี่ยวกับความอยู่ดีมีสุข ในองค์ประกอบ 7 ด้าน ประกอบด้วย สุขภาพ อนามัย ความรู้ ชีวิตการทำงาน รายได้ ชีวิตครอบครัว สภาพแวดล้อม และการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ

1.5 นิยามศัพท์

การรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลได้รับความรู้สึกและแปลความหมายหรือตีความจากสิ่งเร้าที่รับเข้ามา ผ่านการวิเคราะห์โดยอาศัยความจำ ความรู้ ผสมผสานกับประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ ออกมาเป็น ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความอยู่ดีมีสุข ซึ่งประกอบด้วย ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความรู้ ด้านชีวิตการทำงาน ด้านรายได้ ด้านชีวิตครอบครัว ด้านสภาพแวดล้อม และด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ

ประชาชน หมายถึง บุคคลที่อยู่อาศัยในเขตตำบลบางไผ่ อำเภอบางไผ่ จังหวัดนนทบุรี ที่มีอายุ 18 ปี ขึ้นไป

ความอยู่ดีมีสุข หมายถึง การมีสุขภาพอนามัยที่ดีทั้งร่างกายและจิตใจ มีสุขภาพอนามัยที่ดี มีความรู้ มีชีวิตการทำงานที่ดี มีรายได้เพียงพอและเกิดการกระจายรายได้ มีชีวิตครอบครัวที่อบอุ่น มีสภาพแวดล้อมที่ดี และการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ

สุขภาพอนามัย หมายถึง ภาวะที่ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บอันเกิดจากการสร้างสุขภาวะที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสติปัญญา รวมถึงการมีภาวะโภชนาการที่ดี การรู้จักป้องกันดูแลสุขภาพที่ดีของตนเองและสามารถเข้าถึงบริการสาธารณสุข ซึ่งจะทำให้คนมีอายุยืนยาว สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข

ความรู้ หมายถึง ทักษะความสามารถ ซึ่งช่วยพัฒนาสติปัญญาและกระบวนการเรียนรู้ของคนให้สามารถ “คิดเป็น ทำเป็น” เรียนรู้ที่จะพึ่งตนเองและใช้ประสบการณ์ ศักยภาพ และทักษะของคนให้เป็นประโยชน์ในการปฏิบัติภารกิจในสังคมได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

ชีวิตการทำงาน หมายถึง การมีงานทำและเป็นที่มาของรายได้ อำนาจซื้อ ซึ่งนำไปสู่การสร้างความสำเร็จและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น การมีงานทำที่ดี มีความมั่นคงและปลอดภัยในการทำงาน มีรายได้อย่างต่อเนื่อง

ชีวิตครอบครัว หมายถึง ครอบครัวที่มีความรัก ความอบอุ่น อบอุ่นบทบาทหน้าที่ของครอบครัว มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ลดปัจจัยเสี่ยงของครอบครัว สามารถพึ่งตนเองได้ และมีการเกื้อกูลสังคม มีการเอาใจใส่ดูแลซึ่งกันและกัน มีส่วนร่วมทุกข์ร่วมสุข ปกปักรักษาหรือและแก้ปัญหาาร่วมกัน

การมีสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต หมายถึง การมีที่อยู่อาศัยที่มั่นคง การได้รับบริการ สาธารณูปโภคที่พอเพียง และมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน สิ่งแวดล้อมที่ดี ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเกื้อกูลคุณภาพการดำรงชีวิตให้เกิดการสนับสนุนความอยู่ดีมีสุขของคน

การบริหารจัดการที่ดีของรัฐ หมายถึง การดูแลคนในสังคมให้มีสิทธิและเสรีภาพในการดำรงชีวิตมี ส่วนร่วมในการพัฒนาและตรวจสอบภาครัฐ ได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันตามกฎหมาย และรัฐกับ ประชาชนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นำไปสู่สังคมที่คนในสังคมจะอยู่ดีมีสุขตลอดไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบข้อมูลระดับการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ ตำบลบางไผ่ อำเภอ เมือง จังหวัดนนทบุรี ตามดัชนีชี้วัด 7 ด้าน เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานพัฒนาความอยู่ดีมีสุขให้ เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนชุมชนบางไผ่ต่อไป
2. เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้สนใจหรือประชาชนทั่วไปในการศึกษาขยายผลต่อไป

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การรับรู้ความอยู่ดีมีสุขของชุมชนบางไผ่” ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.1 ทฤษฎีการรับรู้

2.1.1 ความหมายการรับรู้

2.1.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้

2.1.3 องค์ประกอบการรับรู้

2.1.4 ความสำคัญการรับรู้

2.2 แนวคิดความอยู่ดีมีสุข

2.2.1 ความเป็นมาแนวคิดความอยู่ดีมีสุข

2.2.2 ความหมายความอยู่ดีมีสุข

2.2.3 องค์ประกอบความอยู่ดีมีสุข

2.3 ดัชนีชี้วัดความอยู่ดีมีสุข

2.4 ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาองค์กรการบริหารส่วนตำบลบางไผ่

2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีการรับรู้

2.1.1 ความหมาย

ชิฟแมน และ คานุก (Schiffman & Kanuk, 2000: 146) การรับรู้ คือ กระบวนการที่บุคคลแต่ละคนมีการเลือก การประมวลผลและการตีความเกี่ยวกับตัวกระตุ้นออกมา ให้ความหมายและได้ภาพของโลกที่มีเนื้อหา

อุบลวรรณ ภวากันันท์และคณะผู้เขียน (2554) ให้ความหมายการรับรู้และการรับรู้ คือ การที่อวัยวะรับรู้ความรู้สึกมีหน้าที่รับรู้ข้อมูลที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรา ส่งผ่านเส้นประสาทขึ้นสู่สมองข้อมูลจะอยู่ในรูป

ของพลังงานต่าง ๆ เช่น ความร้อน แสง เสียง ฯลฯ อวัยวะรับรู้สัมผัสแต่ละชนิดจะรับพลังงานได้เฉพาะ เช่น ตารับแสง หูรับเสียง ผิวหนังรับอุณหภูมิ สัมผัส ฯลฯ ข้อมูลเรื่ออวัยวะรับรู้สัมผัสให้แปรพลังงานเหล่านี้เป็นกระแสประสาทเดินทางสู่สมองจะเกิดความรู้สึก เช่น มองเห็น ได้ยิน นั่นคือการรับรู้จึงเป็นขบวนการรับรู้

ลัทธิคาร์เนต (2549) ให้ความหมายการรับรู้ หมายถึง การเกิดสัมผัสอย่างมีความหมายและเป็นประสาทสัมผัสเกิดการสัมผัสขึ้น และตีความแห่งการสัมผัสได้รับออกมาเป็นสิ่งที่หนึ่งสิ่งใดที่มีความหมายอันเป็นสิ่งที่รู้จักและเข้าใจกัน และในการแปลความหมายของการสัมผัสนั้นจำเป็นที่อินทรีย์จะต้องใช้ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม ดังนั้นหากคนเราไม่มีความรู้เดิมหรือสิ่งเร้านั้นๆ ไปก็จะไม่มีการรับรู้ในสิ่งนั้น ๆ แต่จะเกิดเฉพาะการสัมผัสกับสิ่งเร้าเท่านั้น

สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2546 : 84) กล่าวว่า การรับรู้ คือกระบวนการที่อินทรีย์หรือสิ่งมีชีวิตพยายามทำความเข้าใจสิ่งแวดล้อมโดยผ่านทางประสาทสัมผัส กระบวนการนี้เริ่มต้นจากการใช้อวัยวะสัมผัสจากสิ่งเร้าและจัดระบบสิ่งเร้าใหม่ภายในระบบการคิดในสมอง จากนั้นจะแปลสิ่งเร้าที่รับสัมผัสว่าสิ่งเร้านั้นคืออะไร ขึ้นแปลความหมายนี้เป็นขั้นที่มีการใช้ประสบการณ์เก่าเป็นพื้นฐานของการแปลความหมาย

บรรยงค์ ไตรจินดา (2543: 287) ให้ความหมายการรับรู้ว่า หมายถึง การที่บุคคลได้รับตีความและตอบสนองต่อสิ่งที่เกิดขึ้น การรับรู้แบ่งได้เป็น 2 กิจกรรม คือ การรับข้อมูลและการแปลข้อมูลให้เป็นข้อความตามความเข้าใจ การรับรู้จะต้องคำนึงถึงความรู้ความเข้าใจในข้อมูลข่าวสาร ความสนใจและประสบการณ์จึงสามารถทำให้แปลความถูกต้อง

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า การรับรู้ (Perception) หมายถึง กระบวนการที่บุคคลได้รับความรู้สึกและแปลความหมายหรือตีความจากสิ่งเร้าที่รับเข้ามา ผ่านการวิเคราะห์โดยอาศัยความจำ ความรู้ผสมผสานกับประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ ออกมาเป็นความรู้ความเข้าใจ ดังแสดงใ

2.1.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้

กันยา สุวรรณแสง (2544) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการรับรู้ไว้ว่าสิ่งเร้าอย่างเดียวกันอาจจะทำให้คนสองคนสามารถรับรู้ต่างกันได้ การที่มนุษย์สามารถรับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างและจะรับรู้ได้ดีไม่น้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้เช่น ประสบการณ์ วัฒนธรรม การศึกษาดังนั้นการที่บุคคลจะเลือกรับรู้สิ่งเร้าใจอย่างใดอย่างหนึ่งในขณะที่ขณะหนึ่งนั้นจึงขึ้นอยู่กับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้มี 2 ประเภท คือ

1. อิทธิพลที่มาจากภายนอก ได้แก่ ความเข้มและขนาดของสิ่งเร้า (Intensively and Size) การกระทำซ้ำ ๆ (Repetition) สิ่งที่ตรงกันข้าม (Contrast) การเคลื่อนไหว (Movement)

2. อิทธิพลที่มาจากภายใน ได้แก่ แรงจูงใจ (Motive) การคาดหวัง (Expectancy) ความสนใจ อารมณ์ ความคิดและจินตนาการ ความรู้สึกต่างๆ ที่บุคคลได้รับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ประการแรกลักษณะของผู้รับรู้กับประการที่สองลักษณะของสิ่งเร้า ดังนี้

ปัจจัยการรับรู้มี 2 ประเภท คือ

1. ลักษณะของผู้รับรู้ลักษณะของผู้รับรู้ พิจารณาจากการที่บุคคลจะเลือกรับรู้สิ่งใดก่อนหรือหลัง มากหรือน้อยอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้รับรู้ด้วยเป็นสำคัญประการหนึ่ง ปัจจัยที่เกี่ยวกับผู้รับรู้สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ด้าน คือ ด้านกายภาพกับด้านจิตวิทยา

1.1 ด้านกายภาพ หมายถึง อวัยวะสัมผัส เช่น หู ตา จมูก และอวัยวะสัมผัสอื่น ๆ ปกติหรือไม่มี ความรู้สึกรับสัมผัสสมบูรณ์เพียงใด ความสมบูรณ์ของอวัยวะรับสัมผัส จะทำให้รับรู้ได้ดีการรับรู้บางอย่างเกิดจากอวัยวะรับสัมผัส 2 ชนิดทำงานร่วมกัน เช่น ลิ้นและจมูกช่วยกันรับรส การรับรู้จะมีคุณภาพดีขึ้นถ้า เราได้รับสัมผัสหลายทาง เช่น เห็นภาพและได้ยินเสียงในเวลาเดียวกันทำให้เราแปลความหมายของสิ่งเร้าได้ ถูกต้อง

1.2 ด้านจิตวิทยา ปัจจัยทางด้านจิตวิทยาของคนที่มียิทธิพลต่อการรับรู้มีหลายประการ เช่น ความจำ อารมณ์ ความพร้อม สติปัญญา การสังเกตพิจารณา ความสนใจความตั้งใจ ทักษะค่านิยม วัฒนธรรม ประสบการณ์เดิม เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นผลจากการเรียนรู้เดิมและประสบการณ์เดิม

นอกจากปัจจัยสำคัญดังกล่าวแล้วยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้อีก ได้แก่ สมรรถภาพของ อวัยวะสัมผัส ความสามารถของสมอง และประสาทสัมผัสที่จะได้รับ เลือกจัดหมวดหมู่และตอบสนอง รวมทั้งขนาดและชนิดของสิ่งเร้า ดังเช่น บุคคลจะรับรู้สิ่งเร้าได้ดีและรวดเร็ว ถ้าสิ่งเร้านั้นมีความเข้มมาก ขนาดของสิ่งเร้านั้นใหญ่มากและสะอาด โดยเฉพาะสิ่งเร้าใหม่ๆ ที่เราไม่คุ้นเคย บุคคลจะใส่ใจและเกิดการรับรู้ หากพบว่าความแตกต่างกันของสิ่งเร้าเกิดขึ้นและสิ่งเร้านั้นเกิดขึ้นซ้ำๆ และมีการเคลื่อนไหวบุคคลจะรับรู้ต่อสิ่งเร้านั้นได้ดีและรวดเร็ว

2. ลักษณะของสิ่งเร้า

ลักษณะของสิ่งเร้านั้นพิจารณาจาก การที่บุคคลจะเลือกรับรู้สิ่งใด ก่อนหรือหลัง มากหรือน้อย เพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับว่าสิ่งเร้าดึงดูดความสนใจ ความตั้งใจมากน้อยเพียงใด หรือไม่ลักษณะของสิ่งเร้าที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้มีดังนี้

2.1 สิ่งเร้าภายนอกที่ดึงดูดความสนใจและความตั้งใจ ได้แก่คุณสมบัติและคุณลักษณะของสิ่งเร้าที่จะทำให้เกิดการรับรู้ตนเอง ซึ่งถ้าสิ่งเร้ามีคุณสมบัติและลักษณะที่สนองธรรมชาติในการรับรู้ของคนเราก็คจะทำให้มีความตั้งใจในการรับรู้ดีขึ้น

2.2 การจัดลักษณะหมวดหมู่ของวัตถุที่เป็นสิ่งเร้า

สุปราณี สนิธิรัตน์ และคณะ(2545) ได้กล่าวถึงกระบวนการรับรู้ว่า เครื่องมือของกระบวนการรับรู้ประกอบด้วยอวัยวะสำคัญ คือ Sensory Organs ซึ่งทำหน้าที่เก็บข่าวสารการกระตุ้นต่าง ๆ และ Sensory Centers ซึ่งทำหน้าที่รวบรวมและแปลข่าวสารของการกระตุ้น ดังนี้

1. Sensory Organs หรือ อวัยวะสัมผัส Sensations ต่าง ๆ เช่น

Sensory organ ของตาทำหน้าที่รับรู้แสง (Visual sensation)

Sensory organ ของหู ทำหน้าที่รับรู้เสียง (Hearing sensation)

Sensory organ ของลิ้นทำหน้าที่รับรู้รสชาติ (Tastes sensation)

Sensory organ ของจมูกทำหน้าที่รับรู้กลิ่น (Smell sensation)

Sensory organ ของผิวหนังและอวัยวะอื่น ๆ ของร่างกายซึ่งจะรับรู้ ความเจ็บปวด ร้อน เย็น ตึงแน่น ฯลฯ

2. Sensory Centers ประกอบด้วย กลุ่มเซลล์บางกลุ่มในสมอง ซึ่งเป็นศูนย์การรับรู้ และทำหน้าที่แปลข่าวสารข้อมูลที่ได้รับ ซึ่งศูนย์เหล่านี้มีความสลับซับซ้อนมากแต่มีวงจรที่แน่นอนสำหรับการรับรู้ และแปลเฉพาะ การทำหน้าที่รับรู้และแปลสิ่งกระตุ้น ของ Sensory Centers ทำให้สามารถรับรู้

- มองเห็นในที่มืด ลักษณะ สี ขนาดของวัตถุ และแยกการรับรู้ได้ว่ามีความสวยหรือไม่สวย โกล่หรือไกล หรือมีความเหมือนหรือแตกต่างกัน
- รับรู้เสียงหนักเบา สามารถแยกแยะเสียงเข้าใจความหมายของคำพูด หรือภาษาต่าง ๆ ที่สื่อสารออกมาได้
- รับรู้รสชาติเปรี้ยว หวาน ขม เค็ม สามารถแยกแยะได้ว่ารสชาติอร่อยหรือไม่อร่อย
- รับรู้กลิ่นต่าง ๆ รู้จักกลิ่นเฉพาะ สามารถแยกแยะได้ว่ามีกลิ่นหอมหรือไม่หอม หรือกลิ่นเหม็นอันไม่พึงประสงค์
- รับรู้ความร้อนเย็น รับรู้ความเจ็บปวด หรือรับรู้การเจ็บไข้ไม่สบาย

2.1.3 องค์ประกอบของการรับรู้

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ ของบุคคลมีดังต่อไปนี้(ลักขณา สิริวัฒน์,2549:50)

1. ความตั้งใจ (Attention) คือการเอาใจใส่ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ดังนั้นการรับรู้จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ สิ่งที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจของคนแยกได้ดังนี้

1) สิ่งเร้าภายนอก คุณสมบัติของสิ่งเร้าภายนอกที่ดึงดูดความตั้งใจหรือความสนใจ คือ สิ่งของที่มีขนาดใหญ่ ระดับความเข้มหรือความหนักเบาของสิ่งเร้า การกระทำซ้ำๆ การเคลื่อนที่หรือการเปลี่ยนระดับ การเคลื่อนย้ายไปมา การตัดกัน

2) สิ่งเร้าภายใน ได้แก่ความสนใจ ความต้องการ หรือความหวัง แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

1.2.1) ความสนใจชั่วขณะ (Momentary Interest) ได้แก่ความสนใจที่มีอยู่ขณะนั้นๆ เช่น นักกีฬาอึ้งเสียงสัญญาณ

1.2.2) ความสนใจที่ติดเป็นนิสัย (Habitual Interest) ได้แก่ความสนใจเดิมที่บุคคลติดเป็นนิสัย คนที่มีความพร้อมที่จะเลือกสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามความสนใจเดิมของตน

2. การเตรียมพร้อมที่จะรับรู้(Preparatory Set) หมายถึง สภาพของจิตใจที่สงบและแน่วแน่ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงสิ่งเดียว การรับรู้พร้อมที่จะเกิดขึ้นได้

3. ความต้องการ หมายถึง สภาพจิตใจที่อยากได้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเมื่อเป็นความอยากได้การรับรู้ที่เกิดขึ้นก็จะมีประสิทธิภาพ

และวิภาพร มาพบสุข (2540 : 242) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของการรับรู้ ดังนี้

1. มีสิ่งเร้าที่จะรับรู้ (Stimulus) เช่น รูป รส กลิ่น เสียง
2. ประสาทสัมผัส (Sense Organs) และความรู้สึกลสัมผัส เช่น หู ตา จมูก ลิ้น ผิวหนัง
3. ประสบการณ์เดิม หรือความรู้เดิมเกี่ยวกับสิ่งเร้าที่ได้สัมผัส
4. การแปลความหมายจากสิ่งที่สัมผัส เช่น ขับรถเห็นสัญญาณไฟแดงที่สี่แยก หมายถึงให้รถหยุดเป็นต้น

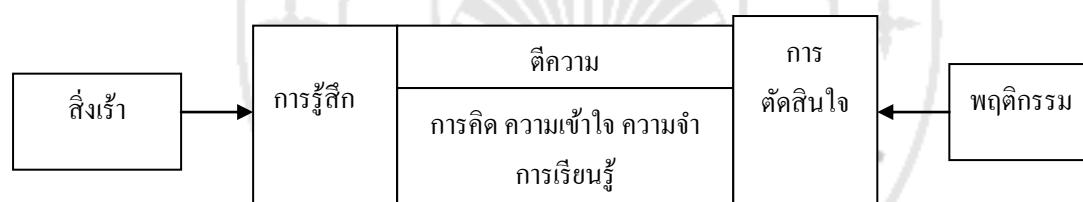
จากองค์ประกอบของการรับรู้ข้างต้น ทำให้เกิดกระบวนการรับรู้เป็นลำดับขั้นตอน โดยวิภาพร มาพบสุข (2540 : 244) ได้กล่าวไว้ว่า การรับรู้จะเกิดขึ้นได้นั้น ต้องเป็นไปตามขั้นตอนของกระบวนการดังนี้

ขั้นที่ 1 สิ่งเร้า (Stimulus) มากระทบอวัยวะสัมผัส เมื่อบุคคลได้รับสิ่งเร้าจะมีการจัดระบบเพื่อแยกแยะสิ่งเร้าที่เกิดออกมาเป็นส่วนที่สนใจ หรือมุ่งความสนใจไปยังสิ่งนั้นเป็นพิเศษ และจัดสิ่งเร้าให้รับรู้และเข้าใจมากขึ้น

ขั้นที่ 2 กระแสประสาทสัมผัสวิ่งไปยังระบบประสาทส่วนกลาง ซึ่งมีศูนย์อยู่ที่สมองเพื่อสั่งการ ตรงนี้เกิดการรับรู้ (Perception) ซึ่งเป็นตัวกำหนดข่าวสารว่าจะยอมรับหรือไม่ยอมรับ โดยเป็นกระบวนการเลือกที่จะรับรู้ทำให้เกิดการรับรู้เด่นชัดเฉพาะสิ่งที่สนใจเท่านั้น

ขั้นที่ 3 สมองแปลความหมายออกมาเป็นความรู้ความเข้าใจโดยอาศัย ความรู้เดิมและประสบการณ์เดิม ความจำ เจตคติ ความต้องการ ปทัสถาน บุคลิกภาพ เชาวน์ปัญญา ทำให้เกิดการตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง การรับรู้ (Perception)

จากขั้นตอนการรับรู้ทำให้เกิดกระบวนการของการรับรู้ (Process of Perception) ซึ่งเป็นกระบวนการที่คาบเกี่ยวกันระหว่างความเข้าใจ (Understand) การคิด (Thinking) การรู้สึกรู้สีก (Sensing) ความจำ (Memory) การเรียนรู้ (Learning) การตัดสินใจ (Decision) การแสดงพฤติกรรม (Behavior) โดยแสดงกระบวนการรับรู้ดังนี้ ได้ดังนี้ (กันยา สุวรรณแสง,2544)

ภาพที่ 1 กระบวนการรับรู้

ที่มา : กันยา สุวรรณแสง,จิตวิทยาทั่วไป,2544

จากขั้นตอนกระบวนการรับรู้ก่อให้เกิด การสัมผัสกับกระบวนการรับรู้ การรับรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยสิ่งเร้าจากภายนอกเข้ามากระทบระบบประสาทสัมผัสที่ทำหน้าที่รับความรู้สึก แล้วส่งข้อมูลการรู้สึกลูกนั้นไปยังสมองซึ่งประกอบด้วย การมองเห็น การได้ยิน การได้กลิ่น การรู้รส และการสัมผัสผิวซึ่งเป็นบทบาทของประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของการรับรู้ ดังนี้(ลักขณา สิริวัฒน์,2549:51)

1. การมองเห็น เกิดโดยผ่านสายตาคือมีสิ่งเร้า คือแสง และแสงกระตุ้นเซลล์ประสาทรับความรู้สึก ในจอตา เซลล์ประสาทตาจะนำความรู้สึกที่ตาส่งไปยังสมองเซลล์ประสาทที่สมองจะส่งกระแสความรู้สึกกลับมาที่ประสาทการมองเห็น

2. การได้ยิน เกิดโดยผ่านทางหูเมื่อมีการสั่นสะเทือนหรือคลื่นเสียงจะเป็นตัวกระตุ้นที่อวัยวะการรับรู้ทางเสียง รับกันเป็นทอดๆ จากหูส่วนนอก หูส่วนกลาง หูชั้นในซึ่งความเหลวที่อยู่ในโพรงหูเป็นรูปหอยทากจะรับประสาทความรู้สึกแล้วถูกส่งไปยังกระแสประสาทนำความรู้สึกสู่สมอง โดยผ่านประสาทการได้ยิน

3. การได้กลิ่น เกิดจากสิ่งเร้าจำพวกสารเคมีที่ลอยอยู่ในอากาศไปกระตุ้นให้เกิดกระแสประสาทจะส่งผลต่อไปยังอวัยวะส่วนกลางอยู่ตอนหน้าของสมองบริเวณหรือเพดานจมูก กระแสประสาทจะส่งไปยังสมองส่วนหน้าซึ่งจะทำหน้าที่เกี่ยวกับกลิ่นต่อไป

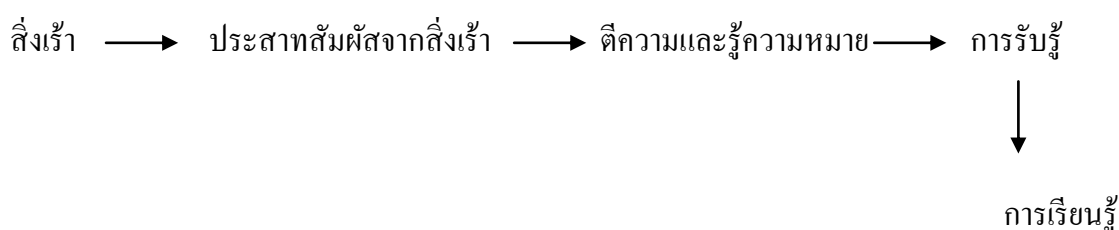
4. การรู้รส เกิดจากสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดสัมผัสขณะเป็นสารเคมีไปกระตุ้นปุ่มรับรู้รสที่มีกระจายอยู่บริเวณลิ้น ที่ผิวด้านบนและข้างๆ ลิ้นที่มีเซลล์ประสาทรับความรู้สึกรวมกันเป็นปุ่มเล็กๆ รูปดอกบัวตูม ปุ่มนี้สามารถตอบสนองต่อรสพื้นฐาน 4 รส คือ รสหวาน รสเปรี้ยว รสขม และรสเค็ม

5. การสัมผัส การรู้สึกที่ได้จากการสัมผัสเกิดขึ้นเพราะผลกระทำของตัวรับความรู้ 3 ชนิดที่ทำงานผสมผสานกัน คือ แรงกด อุณหภูมิ และความเจ็บปวด การสัมผัสยังมีความรู้สึกเคลื่อนไหวและการทรงตัว การที่เรารู้ว่าขณะนี้อวัยวะใดทำงานอะไร ความรู้สึกเช่นนี้เรียกว่า ความรู้สึกการเคลื่อนไหว โดยมีตัวประสาทรับความรู้สึกการเคลื่อนไหวอยู่ทั่วไปในกล้ามเนื้อและข้อต่ออวัยวะต่างๆ ในร่างกายทำหน้าที่ส่งข้อมูลการเคลื่อนไหวรับภาระน้ำหนัก สถานะการหดตัวและการคลายตัวของกล้ามเนื้อไปสู่สมองทำให้สมองรับรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวได้ตลอดเวลา

2.1.4 ความสำคัญของการรับรู้

กันยา สุวรรณแสง (2544) ได้ให้ความสำคัญของการรับรู้ ดังนี้

1. การรับรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ โดยการรับรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ ถ้าไม่มีการรับรู้การเรียนรู้จะเกิดขึ้นไม่ได้ สังเกตได้จากกระบวนการดังนี้

ภาพที่ 2 ขบวนการรับรู้

ที่มา : กันยา สุวรรณแสง.จิตวิทยาทั่วไป,2544

ในทำนองเดียวกัน การเรียนรู้มีผลต่อการรับรู้ครั้งใหม่ เนื่องจากความรู้พื้นฐานเดิมจะช่วยแปลความหมายให้ทราบว่าเป็นอะไร

2. การรับรู้มีความสำคัญต่อเจตคติ อารมณ์ และแนวโน้มของพฤติกรรม เมื่อรับรู้แล้วย่อมเกิดความรู้สึก เกิดอารมณ์ พัฒนาเป็นเจตคติ แล้วพัฒนาสู่องค์ความรู้ในที่สุด

2.2 แนวคิด ความอยู่ดีมีสุข

2.2.1 ความเป็นมาแนวคิด ความอยู่ดีมีสุข

แนวคิด “ความอยู่ดีมีสุข” เริ่มต้นจากต่างประเทศโดยพัฒนามาจากกรอบแนวคิดการพัฒนาประเทศของศาสตราจารย์ฮามายา เซน (พ.ศ. 2528) ที่ระบุไว้ว่า “ผลกระทบขั้นสุดท้ายของการพัฒนา คือ การทำให้ปัจเจกบุคคลสามารถบรรลุผลสำเร็จในสิ่งที่ต้องการและปัจเจกบุคคลที่มีสิทธิเสรีภาพในการเลือกวิถีการไปสู่ความสำเร็จด้วยตัวเอง ส่วนการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นเพียงเครื่องมือหรือทางผ่านไปสู่ความสำเร็จเท่านั้น”

อย่างไรก็ตามแนวคิดได้พัฒนามาเป็นแนวคิดความอยู่ดีมีสุขที่แตกต่างกัน 2 ทฤษฎี คือความอยู่ดีมีสุขทางภาวะวิสัย และความอยู่ดีมีสุขทางอัตวิสัย (UNDP,1999) โดยทฤษฎีอยู่ดีมีสุขทางภาวะวิสัยโดยทั่วไปหมายถึง การนำเสนอรายการสิ่งของที่ขาดไม่ได้ของประชากรจะได้รับเพื่อความสามารถมุ่งสู่ชีวิตที่ดี โดยได้พัฒนาเป็นตัวชี้วัดที่เป็นวัตถุวิสัย จับต้องได้ เพื่อใช้สำหรับการประเมินความอยู่ดีมีสุข เพื่อเป็นการยกระดับของการพัฒนา โดยทฤษฎีความอยู่ดีมีสุขภาวะวิสัย คือ ทฤษฎีความต้องการพื้นฐานของบุคคลเป็นแนวคิดความจำเป็นของมนุษย์ สำหรับความอยู่ดีมีสุขทางอัตวิสัย เป็นความพึงพอใจในชีวิตโดยอยู่บนความนึกคิดของตนเอง ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกความต้องการ ที่ครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้ (UNDP,1999.)

- 1.) ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม และความพึงพอใจต่าง ๆ ของชีวิต เช่น การแต่งงาน การทำงาน รายได้ ที่อยู่อาศัย การพักผ่อน เป็นต้น
- 2.) การมีอารมณ์ความรู้สึกในทางบวก
- 3.) การมีอารมณ์ความรู้สึกในทางลบ
- 4.) การมีความรู้สึกนึกคิดหรือมองชีวิตมีความหมายและสามารถบรรลุสิ่งที่หวังไว้

สำหรับแนวคิดความอยู่ดีมีสุขภายในประเทศไทยมีความเด่นชัดและสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาประเทศในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 และแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 ที่ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคน และการเสริมสร้างความอยู่ดีมีสุขของคน และกำหนดให้การพัฒนาเศรษฐกิจเป็นเพียงเครื่องมือการพัฒนา

คนให้มีความสุขและมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น นำไปสู่การพัฒนาเครื่องชี้วัด “ความอยู่ดีมีสุข” ของคน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำหรับติดตามประเมินผลกระทบขั้นสุดท้ายที่เกิดขึ้นกับคน ความสำเร็จในการยกระดับความอยู่ดีมีสุขของประชาชน จะทำให้ประชาชนมีความสุขเพิ่มขึ้นไปด้วย ในบางกรณีระดับความสุขอาจใช้เป็นเครื่องชี้วัด ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนได้ในบางสถานการณ์ แต่ไม่อาจใช้ได้ในทุกสถานการณ์ แม้ความอยู่ดีมีสุขมีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกับความสุขแต่ไม่ใช่สิ่งเดียวกับความสุข ในการพัฒนาที่ผ่านมาเรื่องของความอยู่ดีมีสุขจะมีความเป็นรูปธรรมมากกว่าความสุข ซึ่งความสุขเป็นผลมาจากปัจจัยภายใน (จิตใจ) เช่น การมีความสุขเนื่องจากศีลธรรม สมาธิ ปัญญา ความพอเพียง ไม่โลภ และความสุขซึ่งเป็นผลพวงมาจากปัจจัยภายนอก เช่น มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม มีครอบครัวอบอุ่น มีสุขภาพดีหรือความอยู่ดีมีสุขนั่นเอง (ประเวศ วะสี, 2548)

2.2.2 ความหมายของ ความอยู่ดีมีสุข

ความอยู่ดีมีสุข หมายถึง การมีสุขภาพอนามัยที่ดีทั้งร่างกายและจิตใจ มีความรู้ มีงานทำที่ทั่วถึง มีรายได้พอเพียงต่อการดำรงชีพ มีครอบครัวที่อบอุ่นมั่นคง อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีและอยู่ภายใต้ระบบบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ” ความอยู่ดีมีสุขตามความหมายข้างต้นครอบคลุมทุกมิติของการดำรงชีวิตที่เชื่อมโยงกันอย่างเป็นองค์รวม และสามารถจำแนกองค์ประกอบได้เป็น 7 ด้าน คือ ด้านสุขภาพอนามัย ความรู้ ชีวิตการทำงาน รายได้และการกระจายรายได้ ชีวิตครอบครัว สภาพแวดล้อม และการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ ซึ่งทุกองค์ประกอบจะต้องดำเนินการพัฒนาไปพร้อมๆ กัน เพื่อให้เกิดผลต่อความอยู่ดีมีสุขของคนได้อย่างแท้จริง (สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2545)

ความอยู่ดีมีสุข (well-being) หมายถึง การมีสุขภาพอนามัยที่ดีทั้งร่างกายและจิตใจมีความรู้ มีงานทำที่ทั่วถึง มีรายได้พอเพียงต่อการดำรงชีพ มีครอบครัวที่อบอุ่นมั่นคง อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี และอยู่ภายใต้ระบบบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ”

2.2.3 องค์ประกอบ “ความอยู่ดีมีสุข”

องค์ประกอบของความอยู่ดีมีสุข ที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พัฒนาขึ้น ได้แจกแจงไว้ จากกรอบแนวคิดของศาสตราจารย์นาค กั้วานี จำแนกได้เป็น 7 ด้าน ประกอบด้วย ด้านสุขภาพอนามัย ความรู้ ชีวิตการทำงาน รายได้และการกระจายรายได้ ชีวิตครอบครัว สภาพแวดล้อม และการบริหารจัดการ ซึ่งทุกองค์ประกอบจะต้องดำเนินการพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน และต้องคำนึงถึงผลการพัฒนาทั้งในเชิงปริมาณควบคู่ไปกับเชิงคุณภาพ เพื่อให้เกิดผลต่อความอยู่ดีมีสุขของคนอย่างแท้จริง ซึ่งมีรายละเอียดขององค์ประกอบ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ,2549) ดังนี้

ภาพที่ 1 องค์ประกอบความอยู่ดีมีสุข

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ,2549

2.2.3.1 สุขภาพอนามัย เป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการแรกของความอยู่ดีมีสุข การมีสุขภาพอนามัยที่ดี หมายถึง ภาวะที่ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บอันเกิดจากการสร้างสุขภาพที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสติปัญญา รวมถึงการมีภาวะโภชนาการที่ดี การรู้จักป้องกันดูแลสุขภาพที่ดีของตนเอง และสามารถเข้าถึงบริการสาธารณสุข ซึ่งจะทำให้คนมีอายุยืนยาว สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข สร้างสรรค์ประโยชน์แก่ตนเอง ครอบครัวและสังคมได้อย่างเต็มศักยภาพการประเมินความสำเร็จในการพัฒนาสุขภาพ จะให้ความสำคัญกับการประเมินผลกระทบสุดท้าย และกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นที่นำไปสู่ผลกระทบสุดท้ายต่อสุขภาพอนามัย ความอยู่ดีมีสุขของคนไทยเมื่อพิจารณาจากสถานะทางสุขภาพอนามัย ทั้งร่างกายและจิตใจมีปัจจัยสำคัญ 3 ประการ คือ

1) การมีชีวิตยืนยาว เป็นดัชนีชี้วัดผลกระทบขั้นสุดท้ายที่แสดงถึงผลสำเร็จของการพัฒนาสุขภาพอนามัยของประชาชนโดยรวม พิจารณาจาก “อายุขัยของคนไทย” ที่เป็นผลมาจากกระบวนการเปลี่ยนแปลงสถานะการตายของคนในกลุ่มอายุต่าง ๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นโอกาสหรือจำนวนปีที่บุคคลจะสามารถมีอายุยืนยาวได้ โดยไม่เสียชีวิตก่อนวัยอันควร จากความสำเร็จของการพัฒนาสุขภาพอนามัยที่ผ่านมา ส่งผลให้คนไทยมีอายุยืนยาวขึ้น จากอายุขัยเฉลี่ย 71.7 ปี ในปี 2547 เป็น 73.2 ปี ในปี 2548 (สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ, 2549)

2) การมีสุขภาพอนามัยดี การมีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์แข็งแรงทั้งทางร่างกาย จิตใจและอารมณ์ เป็นความปรารถนาของมนุษย์ควบคู่ไปกับการมีชีวิตอยู่อย่างยืนยาว เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตั้งแต่เกิดจนตาย ซึ่งสะท้อนได้จากการมีสุขภาพดีไม่เจ็บป่วย การมีภาวะโภชนาการที่ดีซึ่งมีผลต่อการเจริญเติบโตของทั้งร่างกายและสติปัญญา รวมถึงการรู้จักดูแลรักษาตนเอง หลีกเลียงจากพฤติกรรมเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อการทำลายสุขภาพ และการมีสภาพจิตใจที่สดชื่นแจ่มใส ไม่วิตกกังวลซึมเศร้า ผู้ที่มีสุขภาพที่ดีกว่าจะมีความสุขมากกว่าผู้ที่มีสุขภาพไม่ดี

3) การเข้าถึงและได้รับโอกาสด้านบริการสาธารณสุขของประชาชน ซึ่งเป็นหน้าที่ของภาครัฐที่จะจัดบริการทางการแพทย์และสาธารณสุขแก่ประชาชนอย่างเพียงพอและทั่วถึง รวมถึงการจัดให้มีหลักประกันสุขภาพประเภทต่างๆ แก่คนไทยอย่างถ้วนหน้า เพื่อโอกาสที่ประชาชนจะสามารถเข้าถึงบริการทางสาธารณสุขของภาครัฐอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มีข้อจำกัดด้านฐานะหรือความแตกต่างด้านรายได้ การดำเนินนโยบายหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า ทำให้ประชาชนเข้าถึงบริการสุขภาพอย่างทั่วถึง ร้อยละ 96.3 ในปี 2548 ส่งผลให้อัตราการเจ็บป่วยลดลง (สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ, 2549)

และศิริรัตน์ โกศลวัฒน์ (2548 : 186-187) ให้นิยามของคำว่าสุขภาพ หมายถึง ภาวะความสมบูรณ์ สุขภาวะที่สมบูรณ์ทางร่างกายจิตใจและดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข ไม่เพียงปราศจากโรคหรือความพิการใดๆ รวมทั้งสุขภาวะทางจิตวิญญาณ สามารถปฏิบัติบทบาทหน้าที่ให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดในชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีการคงไว้ซึ่งเสถียรภาพ ภาวะสุขภาพมีลักษณะเป็นพลวัตรต่อเนื่องตลอดชีวิตของบุคคล และการเปลี่ยนแปลงภาวะสุขภาพมีตั้งแต่ ระดับสุขภาพดีสูงสุดไประดับสุขภาพไม่ดีที่สุด เจ็บป่วย วิกฤตจนถึงตาย ภาวะสุขภาพและความเจ็บป่วยอาจไม่สามารถแยกกันได้อย่างชัดเจน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า สุขภาพ หมายถึง ภาวะสมดุลหรือสมบูรณ์ของร่างกายจิตใจ อารมณ์จิตวิญญาณ และสามารถดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุขในสภาวะแวดล้อมที่สุขสมบูรณ์ สามารถปฏิบัติบทบาทหน้าที่บรรลุเป้าหมายของชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.3.2 ความรู้ เป็นปัจจัยสำคัญที่สุด ในการยกระดับความอยู่ดีมีสุขของคนไทย เพราะความรู้ช่วยเสริมสร้างศักยภาพของคน ให้มีทักษะความสามารถในการปรับตัวได้อย่างรู้เท่าทัน ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การที่คนเราจะมีความรู้ได้นั้น จะต้องได้รับการศึกษาการศึกษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างโอกาส และพัฒนาสติปัญญาและกระบวนการเรียนรู้ของคนให้สามารถ “คิดเป็น ทำเป็น” เรียนรู้ที่จะพึ่งตนเองและใช้ประสบการณ์ ศักยภาพ และทักษะของตนให้เป็นประโยชน์ในการปฏิบัติการกิจ ในสังคมได้อย่างเต็มประสิทธิภาพการประเมินภาพรวมของความสำเร็จด้านการศึกษาของคนไทย พิจารณาจากปัจจัยหลัก 3 ประการ คือ

1) ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ที่เกิดจากการลงทุนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ด้านการศึกษาเป็นการประเมินระดับความรู้และทักษะในระดับสูงสุดของประชาชนในประเทศ โดยใช้ตัวชี้วัดสำคัญ คือ จำนวนปีเฉลี่ยที่ประชากรวัยแรงงานระหว่าง 15-59 ปีได้รับการศึกษาในทุกระบบ

2) โอกาสทางการศึกษาของคนไทย ใช้ตัวชี้วัดด้านอัตราการเข้าเรียนสุทธิของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย เพื่อประเมินขีดความสามารถและความครอบคลุมในการจัดบริการศึกษาของรัฐที่มุ่งขยายโอกาสการศึกษามากับเป็น 9 ปีและการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี

3) คุณภาพการศึกษา ใช้ตัวชี้วัดด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ คะแนนผลการทดสอบเพื่อประเมินผลด้านคุณภาพการศึกษาทั่วประเทศ จำแนกตามวิชาหลักตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีการดำเนินการทุกระยะ 2 ปี

ชีวิตการทำงาน เป็นปัจจัยกำหนดความอยู่ดีมีสุขของคน นอกจากจะต้องมีสุขภาพอนามัยที่ดี ได้รับการศึกษาแล้ว การทำงานจะเป็นที่มาของรายได้และอำนาจซื้อ ซึ่งนำไปสู่การสร้างความสำเร็จและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น การมีงานทำที่ดี มีความมั่นคงและปลอดภัยในการทำงาน มีรายได้อย่างต่อเนื่อง ย่อมส่งผลให้คนเราสามารถดูแลความเป็นอยู่ของตนเองและครอบครัวให้อยู่ดีมีสุขได้และยังประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมการประเมินความอยู่ดีมีสุขด้านชีวิตการทำงาน ให้ความสำคัญกับ ภาวะการมีงานทำการมีรายได้จากการทำงาน สภาพแวดล้อมการทำงานที่ดี และความมั่นคงในการทำงาน ดังนี้

1) การมีงานทำ เป็นปัจจัยที่สำคัญต่อความอยู่ดีมีสุข เพราะถ้าไม่มีงานทำก็จะไม่มีรายได้สำหรับการเลี้ยงชีพ การมีงานทำเชื่อมโยงสัมพันธ์กับการว่างงาน ประสิทธิภาพของแรงงานการทำงานต่ำกว่าระดับหรือการทำงานไม่เต็มที่ และการมีรายได้จากการทำงาน โดยมีปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการมีงานทำและรายได้ คือ ตัวของกำลังแรงงานเองที่จะต้องเป็นผู้มีความรู้ในการทำงาน ซึ่งได้รับจากการศึกษาและการฝึกอบรม ทั้งนี้การวัดผลสำเร็จด้านการมีงานทำจะวัดจากอัตราการว่างงาน ซึ่งหากอยู่ในระดับต่ำ บ่งชี้ว่าคนส่วนใหญ่ยังมีงานทำ ส่วนการวัดมาตรฐานความเป็นอยู่จะวัดจากระดับรายได้ที่แท้จริง หากมีรายได้สูงแสดงถึงฐานะความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

2) สภาพแวดล้อมและความมั่นคงในการทำงาน ชีวิตการทำงานที่จะเรียกว่าอยู่ดีมีสุขนั้น จะต้องมียปัจจัยที่ช่วยเกื้อหนุนอีก 2 ประการ คือ ประการแรก ต้องมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี ซึ่งหมายถึง การมีระบบป้องกันมิให้เกิดอุบัติเหตุ ตลอดจนการป้องกันมลพิษต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสถานที่ทำงาน ประการที่สอง แรงงานจะต้องมีความมั่นคงในการทำงาน คือ การได้รับสวัสดิการต่างๆ เช่น การรักษาพยาบาลเมื่อเกิดการเจ็บป่วย รวมทั้งมีรายได้ที่พอเพียงต่อการดำรงชีพเมื่อตกงานหรือหลุดพ้นวัยทำงาน ทั้งนี้จะวัดผลสำเร็จในด้านการมีสภาพแวดล้อมการทำงานที่ดีจากสัดส่วนสถานประกอบการที่ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัยจากการทำงานและสัดส่วนแรงงานที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระราชบัญญัติประกันสังคม รวมทั้งพนักงานของรัฐและรัฐวิสาหกิจต่อแรงงานทั้งหมดจะเป็นตัวชี้วัดความมั่นคงในการทำงาน

รายได้และการกระจายรายได้ ความขัดสนในด้านรายได้ในการยังชีพ การมีปัญหาค่าความยากจนที่รุนแรงและความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ในระดับสูง ย่อมสะท้อนการอยู่อย่างเปราะบางในสังคม ดังนั้นความอยู่ดีมีสุขที่สำคัญประการหนึ่ง คือ การเสริมสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่เอื้อประโยชน์ต่อประชาชนให้มีฐานะความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีอำนาจซื้อเพียงพอต่อการดำรงชีวิตที่ได้มาตรฐาน และหลุดพ้นจากปัญหาความยากจนและมีการกระจายรายได้ในกลุ่มต่างๆ ในสังคมอย่างเท่าเทียมกัน อันจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง รายได้ที่สูงเพิ่มมากขึ้นมีผลทำให้ความสุขเพิ่มมากขึ้นด้วย ผู้ที่รู้สึกว่าเขาเองไม่ยากจนเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนบ้าน มีความสุขมากกว่าผู้ที่ตนยากจนพอๆ กับเพื่อนบ้าน และยากจน

มากกว่าเพื่อนบ้าน (สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2549) การประเมินภาวะการเติบโตของรายได้ การกระจายรายได้และความยากจนที่มีผลกระทบต่อความอยู่ดีมีสุขของคนไทย เป็นการวัดที่อิงกับระดับรายได้หรือฐานะทางเศรษฐกิจที่คนสามารถดำรงชีวิตได้ตามมาตรฐานขั้นต่ำที่จำเป็นต่อการยังชีพ ซึ่งมี 2 ตัวชี้วัดหลัก

1) การวัดการกระจายรายได้ เป็นการสะท้อนถึงโอกาสของคนไทยทั้งสังคมที่จะมีความอยู่ดีมีสุขที่เท่าเทียมกัน หากมีความแตกต่างกันมากก็แสดงถึงความเหลื่อมล้ำทางการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาที่นำไปสู่ปัญหาความยากจน ปัญหาความขัดแย้งระหว่างกลุ่มชน และมีผลกระทบต่ออัตราการลดความอยู่ดีมีสุขของคนไทย

2) การวัดความยากจน เป็นการวัดผลกระทบขั้นสุดท้ายที่แสดงว่าบุคคลมีระดับรายได้เพียงพอที่จะสามารถสนองตอบความต้องการขั้นพื้นฐานของตนเองหรือไม่ โดยพัฒนาเส้นความยากจนสมบูรณ์ขึ้น เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการกำหนดเกณฑ์ความต้องการขั้นพื้นฐานขั้นต่ำของบุคคลถ้าบุคคลใดมีรายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจนก็พิจารณาได้ว่าบุคคลนั้นเป็นคนจน และเปรียบเทียบสัดส่วนคนยากจนที่เปลี่ยนแปลงไปในช่วงก่อนวิกฤต ระหว่างวิกฤตและหลังวิกฤต

ชีวิตครอบครัว ครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานทางสังคมที่มีความสำคัญยิ่งต่อคนในการดำรงชีวิต ความสัมพันธ์ในครอบครัวถือเป็นประเด็นสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อ “ความอยู่ดีมีสุข” ครอบครัวอยู่ดีมีสุขคือครอบครัวที่มีความรัก ความอบอุ่น อบอุ่น บทบาทหน้าที่ของครอบครัว มีความสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกัน ลดปัจจัยเสี่ยงของครอบครัว สามารถพึ่งตนเองได้ และมีการเกื้อกูลสังคมอย่างมีคุณธรรม “ครอบครัวอยู่ดีมีสุข” หมายถึง สภาพครอบครัวที่พึงประสงค์อันเกิดจากการรวมตัวในรูปแบบที่หลากหลายของบุคคลที่มาดำเนินชีวิตร่วมกันอย่างมีจุดหมาย สามารถปรับตัวได้อย่างสร้างสรรค์ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม และเป็นส่วนหนึ่งที่เกื้อกูลสังคมอย่างมีคุณธรรม และ “ครอบครัวอบอุ่น” หมายถึง การที่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ดำเนินชีวิตร่วมกันโดยมีความรัก ผูกพันปรารถนาดีต่อกัน รับผิดชอบ เอาใจใส่ดูแลซึ่งกันและกัน มีส่วนร่วมทุกข์ร่วมสุข ปรึกษาหารือและแก้ปัญหาาร่วมกันในบรรยากาศที่สงบสุข องค์กรประกอบครอบครัวอยู่ดีมีสุข มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่รูปแบบครอบครัว บทบาทหน้าที่ของครอบครัว สัมพันธภาพในครอบครัว การพึ่งพาตนเอง การเกื้อกูลสังคมอย่างมีคุณธรรม ซึ่งปัจจัยสำคัญที่ช่วยอธิบายความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทยคือสัมพันธภาพ ซึ่งครอบครัวที่แสดงออกถึงความรัก เคารพนับถือซึ่งกันและกัน เอื้ออาทรต่อกันแสดงความรักความห่วงใยด้วยการสัมผัส การถามทุกข์สุข/ให้คำปรึกษาหารือกัน เป็นตัวแปรที่สัมพันธ์กับความอยู่ดีมีสุข ซึ่งเป็นสิทธิและหน้าที่ของทุกคนในครอบครัว (สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว, 2545)

สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต เป็นอีกมิติหนึ่งที่มีความสำคัญต่อความอยู่ดีมีสุขสภาพแวดล้อมที่ดี ย่อมส่งผลต่อสุขภาพร่างกายและจิตใจที่ดี เอื้อต่อการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตในสังคม การมีสภาพแวดล้อมที่ดีหมายความว่ารวมถึงการมีที่อยู่อาศัยที่มั่นคง การได้รับบริการสาธารณสุขที่พอเพียง และมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อนามัยสิ่งแวดล้อมที่ดีทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมก็เอื้อคุณภาพการดำรงชีวิตให้เกิดการสนับสนุนความอยู่ดีมีสุขของคนการประเมินความอยู่ดีมีสุขในด้านสภาพแวดล้อม พิจารณาใน 3 องค์ประกอบ คือ ที่อยู่อาศัยและสาธารณสุข ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

1) การวัดผลสำเร็จด้านที่อยู่อาศัยและสาธารณสุข พิจารณาจากสัดส่วนครัวเรือนที่มีบ้านและที่ดินเป็นของตนเอง สัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ เนื่องจากประชาชนจะมีความสุขจะต้องมีความมั่นคงในที่พักอาศัย มีน้ำสะอาดใช้เพื่ออุปโภคบริโภค

2) การวัดผลสำเร็จด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พิจารณาจากสัดส่วนคดีอาชญากรรม และคดียาเสพติดต่อประชากรพันคน เนื่องจากปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติด ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชน ทั้งในด้านการประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิตของบุคคล

3) การวัดผลสำเร็จด้านสิ่งแวดล้อม จะพิจารณาจากสัดส่วนปริมาณขยะต่อคนต่อปีคุณภาพน้ำในแม่น้ำ และสัดส่วนพื้นที่ป่าไม้

การบริหารจัดการที่ดีของรัฐ ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนส่วนหนึ่งจะขึ้นอยู่กับการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ มีการดูแลคนในสังคมให้มีสิทธิและเสรีภาพในการดำรงชีวิตมีส่วนร่วมในการพัฒนาและตรวจสอบภาครัฐ ได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันตามกฎหมาย และรัฐกับประชาชนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันนำไปสู่สังคมที่คนในสังคมจะอยู่ดีมีสุขตลอดไปการประเมินความอยู่ดีมีสุข ในด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ พิจารณาใน 6 องค์ประกอบ คือ

1) คุณธรรม หมายถึง การยึดมั่นในจริยธรรมและประพฤติดุปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องดีงามของข้าราชการ มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ 3 ประการ คือ การปลอดจากคอร์รัปชัน ปลอดจากการทำผิดวินัย และปลอดจากการผิดจรรยาวิชาชีพ

2) การมีส่วนร่วม หมายถึง การให้ประชาชนเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและกระบวนการดำเนินการของโครงการ ร่วมรับผลประโยชน์จากโครงการและร่วมติดตามประเมินผลตลอดจนตัดสินใจยกเลิกและถอดถอนโครงการ ถือเป็นกระบวนการที่ประชาชนผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ได้มีส่วนร่วมทางการเมือง การบริหาร และการตัดสินใจในเรื่องต่างๆจากการศึกษา การตรวจสอบขององค์กรภาคประชาชนในระบบบริหารงานและกิจการสาธารณะของท้องถิ่น ปัญหาและอุปสรรคของการตรวจสอบการบริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยองค์กรภาคประชาชน มีสาเหตุมาจากระบบราชการที่การบริหารงานผูกขาดโดยรัฐและข้าราชการที่ปลูกฝังจนเป็นวัฒนธรรมทางการเมืองการปกครอง ทำให้

ประชาชนขาดความตระหนักและความสนใจ มีความคิดและความรู้สึกในลักษณะ ทุระไม่ใช่ ไม่มีความสนใจเรื่องการตรวจสอบคิดว่า สิทธิและหน้าที่ของตัวองคือการเลือกตั้งผู้แทนเข้าไปทำงานเท่านั้น

3) ความคุ้มค่า หมายถึง การบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนร่วม การบริหารจัดการบ้านเมืองโดยยึดประชาชนเป็นเป้าหมายสูงสุด

4) ความโปร่งใส มีความหมายตรงกันข้ามหรือเกือบตรงกันข้ามกับการทุจริตคอร์รัปชันทั้งนี้ การ “ทุจริตคอร์รัปชัน หมายถึง พฤติกรรมที่เจ้าหน้าที่ของรัฐ อาศัยอำนาจหน้าที่ กระทำการใดๆ ในลักษณะฉ้อฉล เพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์ส่วนตน” ดังนั้น “ความโปร่งใส หมายถึงพฤติกรรมที่รู้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐอาศัยอำนาจหน้าที่กระทำการใดๆ เพื่อประโยชน์สาธารณะ”

5) ความรับผิดชอบ หมายถึง องค์การที่มีความพร้อมรับผิดชอบ จะต้องมีลักษณะดังนี้คือ มีการทำข้อตกลงสองฝ่าย แบ่งปันข้อมูล แก้ไขข้อขัดแย้ง มีแนวทางชัดเจนและปฏิบัติได้รับการสนับสนุน โดยเน้นเป้าหมายมากกว่ากิจกรรม มีการปฏิบัติตามพันธกิจที่ตกลง มีดัชนีวัดผลงานที่ชัดเจน และมีการจัดการกับผู้ที่ไม่มีความผิด

6) นิติธรรม หมายถึง การตรากฎหมายที่ถูกต้อง เป็นธรรม การบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย การกำหนดกฎ กติกา และการปฏิบัติตามกฎ กติกาที่ตกลงกันอย่างเคร่งครัด โดยคำนึงถึงสิทธิ เสรีภาพ ความยุติธรรมของสมาชิก

2.3 ดัชนีชี้วัดความอยู่ดีมีสุข

ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนนั้นจะสามารถทราบได้ว่าอยู่ในระดับใดนั้น ต้องสร้างเครื่องชี้วัดเพื่อติดตามเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งครอบคลุมมิติของการดำรงชีวิตโดยจำแนกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ (1) เครื่องชี้วัดทางด้านเศรษฐกิจ (2) เครื่องชี้วัดทางด้านสังคม (3) เครื่องชี้วัดด้านการเมือง อย่างไรก็ตามเครื่องกรอบแนวคิดความอยู่ดีมีสุขได้กำหนดขึ้น เป็นการแสวงหาเครื่องบ่งชี้ที่มุ่งไปที่ความสำเร็จของปัจเจกบุคคล ไม่ใช่เฉพาะเครื่องชี้วัดเป็นเพียง เครื่องมือ นำไปสู่ความสำเร็จเท่านั้น ดังนั้นจึงให้ความสำคัญกับการชี้วัดที่มีลักษณะเป็นผลลัพธ์ ของการดำเนินด้านปัจจัยเพราะมีส่วนช่วยเสริมสร้างหรือยกระดับความอยู่ดีมีสุขแต่ยังไม่ใช่เครื่องชี้วัดความสำเร็จ ในขณะที่เครื่องชี้วัดทางด้านปัจจัยแสดงความเพียงพอของปัจจัยด้านต่าง ๆ ทั้งด้านอาหาร ด้านเสื้อผ้า ด้านที่อยู่อาศัย การให้บริการด้านต่าง ๆ การสรรหาทรัพยากร สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการศึกษา การดูแลสุขภาพด้านอนามัย และรายได้เป็นตัวชี้วัดด้านปัจจัย ในการพัฒนาเครื่องชี้วัดความอยู่ดีมีสุข จำเป็นต้องเชื่อมโยงเครื่องชี้วัดด้านปัจจัยและผลลัพธ์เข้าด้วยกัน (วิญญู บุญมาร์ตัน ,2548)

ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 และฉบับที่ 9 จึงพัฒนาเครื่องชี้วัดผลการดำเนินงานความอยู่ดีมีสุขของประชาชน เพื่อประเมินผลกระทบในภาพรวมของการพัฒนาซึ่งเน้น คน เป็นศูนย์กลางของการพัฒนา โดยมีเป้าหมายสุดท้ายของการพัฒนาประเทศอยู่ที่ความอยู่ดีมีสุขของประชาชน จนมาถึงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 ซึ่งยังคงต่อเนื่องสานต่อแนวคิดอยู่ดีมีสุข ในการนำนโยบายอยู่ดีมีสุขให้ทุกจังหวัดนำไปปฏิบัติ เพื่อมุ่งเน้นในสังคมให้สามารถพึ่งตนเอง มีความสามัคคี และมีความอยู่เย็นเป็นสุขแบบยั่งยืน

สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้พัฒนาเครื่องชี้วัดการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ต่อเนื่องกับแผนพัฒนาฉบับที่ 9 ซึ่งกำหนดไว้ว่า คน เป็นศูนย์กลางของการพัฒนาและมุ่งเน้นการพัฒนาเพื่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ดังนี้

ดัชนี	องค์ประกอบ	ตัวชี้วัด
สุขภาพอนามัย	1.การมีชีวิดยืนยาว	1.อายุขัยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิด
	2.การมีสุขภาพอนามัยที่ดี	2.สัดส่วนประชากรที่ไม่เจ็บป่วยในแต่ละปี
	3. การสร้างความเป็นธรรมในระบบสาธารณสุข	3.สัดส่วนประชากรที่มีหลักประกันคุณภาพ
ความรู้	1.การได้รับการศึกษาของคนไทยอย่างทั่วถึงเท่าเทียมกัน	1.จำนวนปีเฉลี่ยที่ได้รับการศึกษาของประชาชน
	2.คุณภาพการศึกษา	2.อัตราการเข้าเรียนหนังสือของเด็กชั้นมัธยมต้นและมัธยมปลาย
ความรู้		3.ผลคะแนนการสอบวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์
ชีวิตการทำงาน	1.การมีงานทำอย่างทั่วถึง	1.สัดส่วนผู้ว่างงาน
	2.ความมั่นคงในการทำงาน	2. สัดส่วนแรงงานที่มีบริการสวัสดิการและอยู่ในข่ายครอบคลุมของกองทุนประกันสังคม
รายได้และการกระจายรายได้	1.รายได้	1.สัดส่วนของคนยากจนด้านรายได้
	2.การกระจายรายได้	2.สัมประสิทธิ์การกระจายรายได้
สภาพแวดล้อม	1.ที่อยู่อาศัยและได้รับการบริการสาธารณูปโภค	1.สัดส่วนครัวเรือนที่มีบ้านและที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง
	2.ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	2.สัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้
	3.สิ่งแวดล้อม	3. สัดส่วนคดีอาชญากรรมต่อประชากร

ดัชนี	องค์ประกอบ	ตัวชี้วัด
		4.สัดส่วนคดียาเสพติดต่อประชากร
		5.ดัชนีคุณภาพแหล่งน้ำ
		6.สัดส่วนขยะต่อประชากรต่อปี
		7.สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้ต่อพื้นที่ทั้งหมด
ด้านชีวิตครอบครัว	1.สัมพันธภาพของสมาชิกในครอบครัว 2.การพึ่งตนเองทางเศรษฐกิจ	1.อัตราการหย่าร้าง
		2.อัตราการจดทะเบียนสมรส
		3.ความอบอุ่นของครอบครัว
		4.ร้อยละครอบครัวที่มีรายได้มากกว่ารายจ่ายร้อยละ 10
ด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐ	1.หลักคุณธรรม 2.การมีส่วนร่วม 3.การคุ้มค่า 4.ความโปร่งใส	1.สัดส่วนจำนวนข้าราชการที่ถูกลงโทษทางวินัย
		2.สัดส่วนของผู้มาใช้สิทธิ์เลือกตั้ง
		3.สัดส่วนค่าใช้จ่ายของรัฐต่อ GDP
		4.ดัชนีคอร์รัปชันขององค์กร

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาระบบราชการและสังคมแห่งชาติ, 2549

2.4 ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลบางไผ่

ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาแผนพัฒนาสามปีขององค์การบริหารส่วนตำบลบางไผ่ โดยยุทธศาสตร์การพัฒนาในช่วงสามปี (2552 – 2554) ประกอบด้วย (องค์การบริหารส่วนตำบลบางไผ่, 2552)

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิตอยู่ดีมีสุข
2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน
4. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคมและการรักษาความสงบเรียบร้อย
5. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการวางแผนการส่งเสริมการลงทุนพาณิชยกรรมและการท่องเที่ยว
6. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น

โดย องค์การบริหารส่วนตำบลบางไผ่ มุ่งให้มีการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนบนพื้นฐานชาติ เพียบพร้อมด้วยสาธารณูปโภค สาธารณูปการ เป็นตำบลที่อยู่อาศัยชั้นดี โดยองค์การบริหารส่วนตำบลบางไผ่กำหนดแนวนโยบายในการพัฒนาตำบลด้านต่างๆทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ตามหลักการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่นระดับตำบล สำหรับยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิตอยู่ดีมีสุข มีแผนการพัฒนาดังนี้ (องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นตำบลบางไผ่, 2552)

1. การพัฒนาคุณภาพชีวิต สตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ด้อยโอกาสและผู้ป่วยเอดส์
2. การส่งเสริมการผลิต การตลาดและการจ้างงาน การมีงานทำ
3. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการลงทุนในธุรกิจการค้า การบริการ การพยายามใช้และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่เอื้ออำนวยต่ออุตสาหกรรมขนาดย่อมและอุตสาหกรรมอื่นๆที่ไม่เกิดมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม ให้มีประสิทธิภาพอย่างเต็มที่เพื่อขยายการจ้างงานและการกระจายรายได้
4. สนับสนุนการเพิ่มบทบาทของประชาชนให้เข้าใจการปกครองระบอบประชาธิปไตย และมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น โดยการสร้างทัศนคติและค่านิยมให้ประชาชนมีวินัยช่วยเหลือกันและกัน รวมทั้งการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารจัดการท้องถิ่นร่วมกัน
5. ส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬาของเด็ก เยาวชนและประชาชนทั่วไปเพื่อสุขภาพอนามัย
6. เสริมสร้างความรู้ สนับสนุนการศึกษาทั้งในและนอกโรงเรียน
7. ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและสร้างภูมิปัญญาท้องถิ่นในการขยายโอกาสทางการศึกษา
8. ปรับปรุงและขยายระบบการให้บริการสาธารณูปโภค สาธารณูปการต่างๆให้เหมาะสมเพื่อรองรับการขยายตัวของตำบลในอนาคตทั้งทางบกและทางน้ำ
9. ปรับปรุงและพัฒนาระบบการบริหารของการปกครองท้องถิ่นและระบบการคลังให้มี

ด้านอื่น ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าประชาชนให้ความสำคัญด้านสุขภาพอนามัยและชีวิตการทำงานค่อนข้างสูง ดังนั้นเพื่อให้เกิดการพัฒนาต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนอย่างแท้จริง การสร้างความอยู่ดีมีสุขในลักษณะองค์รวมต้องมีการพัฒนาอย่างสมดุลย์และต่อเนื่องในทุกด้าน สำหรับข้อเสนอแนะเพิ่มเติมชุมชนควรได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ เพื่อพัฒนาความอยู่ดีมีสุขเพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชนอย่างแท้จริงโดยเฉพาะด้านการมีงานทำเพื่อเพิ่มรายได้ การส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารจัดการภายในชุมชนร่วมกับภาครัฐในการจัดการกับปัญหาเพื่อให้ชุมชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี สามารถพึ่งตัวเองได้อย่างยั่งยืนตลอดไป

ศิริชัย รongทัศน (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนในพื้นที่โครงการศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยทรายอันเนื่องมาจากพระราชดำริ อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศชายอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 41 – 50 ปี นับถือศาสนาพุทธ มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา มีสถานภาพสมรสแล้ว ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก และมีอาชีพรับจ้างทั่วไป เป็นอาชีพรอง มีรายได้เฉลี่ย 135,792 บาท/ครัวเรือน/ปี อาศัยอยู่ในชุมชนมากกว่า 31 ปี สำหรับระดับความอยู่ดีมีสุขพบว่า ด้านสุขภาพอนามัยและด้านชีวิตการทำงานอยู่ในระดับสูง ส่วนปัจจัยด้านความรู้ด้านรายได้และการกระจายรายได้ ด้านชีวิตครอบครัวและด้านสภาพแวดล้อม และด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐอยู่ในระดับต่ำ ส่วนระดับความอยู่ดีมีสุขโดยรวม พบว่ามีค่าเฉลี่ย 3.74 อยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยความสุขกาย 3.66 อยู่ระดับปานกลาง และค่าเฉลี่ยความสุขใจ 3.86 อยู่ในระดับสูง สำหรับปัจจัยที่มีผลต่อความอยู่ดีมีสุขพบว่า ความรู้มีผลต่อความอยู่ดีมีสุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .001 ข้อเสนอแนะผลจากการวิจัยพบว่าความรู้เป็นปัจจัยที่มีผลต่อความอยู่ดีมีสุขแต่ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างมีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ ดังนั้นจึงควรมีการส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ในด้านต่างๆ หลากหลายไม่จำกัดเฉพาะความรู้ในการประกอบอาชีพอย่างเดียว นอกจากนี้ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยด้านรายได้และการกระจายรายได้ ด้านชีวิตครอบครัว ด้านสภาพแวดล้อม และด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐอยู่ในระดับต่ำจึงควรได้รับการส่งเสริมพัฒนาให้มีระดับที่สูงขึ้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเพื่อสอบถามการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ ตำบลบางไผ่ อำเภอมือง จังหวัดนนทบุรี โดยดำเนินการวิจัยเชิงสำรวจ และมีขั้นตอนดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ชุมชนบางไผ่ ตำบลบางไผ่ อำเภอมือง จังหวัดนนทบุรีจำนวน 7,984 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ประชาชนชุมชนบางไผ่ 401 คน การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยคำนวณจากสูตรยามานะ (Yamane) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+(Ne^2)}$$

โดยที่ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของกลุ่มประชากร

e = ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ขอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ร้อยละ 5 ที่ระดับค่าความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์

$$\text{แทนค่าในสูตร } n = \frac{7,894}{1 + (7,894)(0.05)^2}$$

$n = 381$ คน แต่ในการสำรวจครั้งนี้ผู้วิจัยสามารถเก็บกลุ่มตัวอย่างได้ 401 คน ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 401 คน

3.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความอยู่ดีมีสุข ในองค์ประกอบ 7 ด้าน ประกอบด้วยสุขภาพอนามัย ความรู้ ชีวิตการทำงาน รายได้ ชีวิตครอบครัว สภาพแวดล้อม และการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ(สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ,2549)

3.3 วิธีการวิจัย

การศึกษาเรื่องการรับรู้ความอยู่ดีมีสุข ของประชาชนชุมชนบางไผ่ จังหวัดนนทบุรี ได้กำหนดระเบียบวิธีการศึกษาไว้ดังนี้

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ในการเก็บรวบรวมข้อมูล สำหรับการสุ่มตัวอย่างนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) จากประชาชนอาศัยอยู่ชุมชนบางไผ่ ตำบลบางไผ่ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี จำนวน 401 ตัวอย่าง โดยใช้แบบสอบถาม ให้กลุ่มตัวอย่างกรอกแบบสอบถามแล้วส่งคืน

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความอยู่ดีมีสุขในเรื่องของ ลักษณะ ความหมาย องค์ประกอบ และแนวทางในการสร้างความอยู่ดีมีสุข โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการ สัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) เป็นรายบุคคล ซึ่งเป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้วิจัยได้มีการปฏิสัมพันธ์ในการ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นรวมถึงข้อมูลในเชิงลึกที่เกี่ยวกับความอยู่ดีมีสุขจากนั้นจะนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ และอภิปรายผลโดยอาศัยกรอบความคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการ แนวทางในการดำเนินงานพัฒนาความอยู่ดีมีสุขให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของประชาชน ในพื้นที่ต่อไป

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา เพื่อวัดการรับรู้ของประชาชนต่อความอยู่ดีมีสุขและให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจน ในการศึกษารั้งนี้จะใช้แบบสอบถามรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณและแนวคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึก ประชาชนเพื่อเป็นการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ได้นำ ตามรายละเอียดของเครื่องมือที่ใช้ ดังนี้

1.แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสาร ตำรา บทความ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อครอบครัว การ รับข้อมูลข่าวสาร ลักษณะข้อคำถามเป็นคำถามปิดให้เลือกตอบ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับความอยู่ดีมีสุข ในองค์ประกอบ 7 ด้าน ประกอบด้วย สุขภาพ อนามัย ความรู้ ชีวิตการทำงาน รายได้ ชีวิตครอบครัว สภาพแวดล้อม และการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิด (Close – ended Questionnaires) ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบ โดยตอบว่าใช่ เมื่อการรับรู้ตรงกับข้อความที่ถาม ให้คะแนนเท่ากับ 1 คะแนน และตอบไม่ใช่เมื่อการรับรู้ไม่ตรงกับข้อความที่ถาม ให้คะแนนเท่ากับ 0 คะแนน

คะแนนการรับรู้นำมาแบ่งเป็นระดับการรับรู้ 2 ระดับโดยใช้เกณฑ์คะแนนตามกลุ่ม ตามแนวคิดของ Beast (อ้างใน วิโรจน์ หัตถา, 2547) และแนวคิดของ Daneil (อ้างใน วิโรจน์ หัตถา, 2547) โดยใช้คะแนนสูงสุด ลบด้วย คะแนนต่ำสุด และนำมาหารด้วยกลุ่มหรือระดับที่ต้องการแบ่ง ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ระดับการรับรู้ คือ มาก และน้อย

โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน 2 ระดับดังนี้

คำตอบรับรู้	คะแนน
รู้	1 คะแนน
ไม่รู้	0 คะแนน

การวิเคราะห์คะแนนโดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ Percentage เป็นเกณฑ์วัดระดับคะแนน มาก – น้อย

0	หมายถึง	การรับรู้ในระดับคะแนนน้อย
1	หมายถึง	การรับรู้ในระดับคะแนนมาก

3. แนวคำถามแบบสัมภาษณ์ ประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับความอยู่ดีมีสุข ในเรื่องของลักษณะความหมาย องค์ประกอบ และ แนวทางในการสร้างความอยู่ดีมีสุข พร้อมเหตุผล

3.5 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ด้านความตรงตามเนื้อหา (content validity) ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่สร้างขึ้น ทำการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือโดยตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรงเนื้อหา และคำถาม และนำพิจารณาหาค่าดัชนีความตรงของเนื้อหา (content validity index) ตรวจสอบความถูกต้องว่าตรงตามจุดมุ่งหมายและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการศึกษาหรือไม่ หลังจากนั้นได้นำมาแก้ไขปรับปรุงเพื่อดำเนินการในขั้นต่อไป จากนั้นนำไปทดสอบหาความเชื่อมั่น

ด้านความเชื่อมั่น (reliability) ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาแล้วนำไปทดสอบหาความเชื่อมั่นกับประชาชนในหมู่บ้านตำบลเดียวกันเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ราย และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ เพื่อหาความเที่ยง (Reliability) ของเครื่องมือ ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha) ตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามทั้งหมด ประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยโปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อวิเคราะห์ค่าทางสถิติตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ โดยผู้วิจัยได้เลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการอธิบายและแสดงค่าร้อยละ (Percentage) สำหรับการเปรียบเทียบการรับรู้ความอยู่ดีมีใจแน่นอนตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยเปรียบเทียบจากค่าร้อยละของการรับรู้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ โดยเก็บข้อมูลจากประชาชนชุมชนบางไผ่ จังหวัดนนทบุรี จำนวนตัวอย่าง 401 ราย และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ต่างๆ เป็นค่าจำนวนและค่าเฉลี่ยร้อยละเกี่ยวกับการรับรู้ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ส่วนดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน/ชุมชน และรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัว

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัด 7 ด้าน ได้แก่ ด้านสุขภาพด้านความรู้ ด้านชีวิตการทำงาน ด้านรายได้และการกระจายรายได้ ด้านชีวิตครอบครัว ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต และด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ

4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

4.4 ผลการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

4.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไป ของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	175	43.60
หญิง	226	56.40
รวม	401	100.00

ผลการสำรวจจากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 56.40 และเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 43.60

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 30 ปี	165	41.10
30 – 40 ปี	149	37.20
41 – 50 ปี	62	15.50
51 – 60 ปี	22	5.50
60 ปีขึ้นไป	3	0.70
รวม	401	100.00

ผลการสำรวจตารางที่ 2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีช่วงอายุต่ำกว่า 30 ปีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 41.10 รองลงมา มีช่วงอายุ 30 – 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.20 มีช่วงอายุ 41 – 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 15.50 มีช่วงอายุ 51 – 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 5.50 และมีช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 0.70 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	288	71.80
ปริญญาตรี	99	24.70
สูงกว่าปริญญาตรี	14	3.50
รวม	401	100.00

จากตารางที่ 3 ผลการสำรวจพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 71.80 รองลงมามีการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 24.70 และมีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.50

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
รับจ้าง/ลูกจ้างเอกชน	239	59.60
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	44	11.00
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	57	14.20
เกษตรกร(ทำนา ทำสวน ทำไร่)	23	5.70
นักเรียน/นักศึกษา	26	6.50
อื่นๆ	12	3.00
รวม	401	100.00

จากตารางที่ 4 ผลการสำรวจพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีอาชีพ รับจ้าง/ลูกจ้างเอกชนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 59.60 รองลงมามีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 14.20 มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 11.00 มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 6.50 สำหรับอาชีพที่มีจำนวนน้อยที่สุด ได้แก่อาชีพอื่นๆ เช่น แม่บ้าน อาสาสมัคร เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 3.00

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระยะเวลาอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน/ชุมชน

ระยะเวลาอาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 5 ปี	88	21.90
5 - 15 ปี	135	33.70
16 - 20 ปี	59	14.70
21 - 30 ปี	61	15.20
31 ปีขึ้นไป	58	14.50
รวม	401	100.00

ผลการสำรวจจากตารางที่ 5 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระยะเวลาการอาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 5 – 15 ปีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.70 รองลงมาอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน/ชุมชนช่วงระยะเวลาต่ำกว่า 5 ปี อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนช่วงเวลา 21 - 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 15.20 อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน

ช่วงเวลา 16 - 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 14.70 และอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน/ชุมชนตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไปมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 14.50

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวในปัจจุบัน ของกลุ่มตัวอย่าง

รายได้เฉลี่ยต่อครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	115	28.70
10,001 – 20,000 บาท	184	45.90
20,001 – 40,000 บาท	95	23.70
40,001 – 60,000 บาท	4	1.00
60,001 บาทขึ้นไป	3	0.70
รวม	401	100.00

จากตารางที่ 6 ผลการสำรวจพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวอยู่ในช่วง 10,001 – 20,000 บาทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.90 รองลงมา มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.70 มีรายได้ช่วง 20,001 – 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 23.70 มีรายได้ช่วง 40,001 – 60,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 1.00 และมีรายได้ตั้งแต่ 60,001 บาทขึ้นไปมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.70

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัด 7 ด้าน

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุข โดยภาพรวม ของประชาชนชุมชนบางไผ่

ความอยู่ดีมีสุข	การรับรู้			
	รู้		ไม่รู้	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ด้านสุขภาพ	291	72.60	110	27.40
ด้านความรู้	321	80.00	80	20.00
ด้านชีวิตการทำงาน	325	81.00	76	19.00
ด้านรายได้และการกระจายรายได้	349	87.00	52	13.00
ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต	305	76.10	96	23.90
ด้านชีวิตครอบครัว	308	76.80	93	23.20
ด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐ	293	73.10	108	26.90
รวม	301	75.10	100	24.90

ผลการสำรวจจากตารางที่ 7 พบว่าประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขใน ตัวชี้วัดในภาพรวมทั้ง 7 ด้าน โดยภาพรวมรับรู้คิดเป็นร้อยละ 75.10 รับรู้ถึงความอยู่ดีมีสุข ด้าน รายได้และการกระจายรายได้รับรู้ร้อยละ 87.00 ด้านชีวิตการทำงานรับรู้ร้อยละ 81.00 ด้านความรู้ รับรู้ร้อยละ 80.00 ด้านชีวิตและครอบครัวรับรู้ร้อยละ 76.80 ด้านสภาพแวดล้อมและการดำรงชีวิต รับรู้ร้อยละ 76.10 ด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐรับรู้ร้อยละ 73.10 และด้านสุขภาพมีการรับรู้ ร้อยละ 72.60 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามด้านสุขภาพ

ความอยู่ดีมีสุขด้านสุขภาพ	การรับรู้			
	รู้		ไม่รู้	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การทานอาหารครบตามหลักโภชนาการ ทำให้สุขภาพแข็งแรง	385	96.00	16	4.00
2. การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ ทำให้สุขภาพแข็งแรง	371	92.50	30	7.50
3. การดูแลสุขภาพด้วยการออกกำลังกายเพียงประการเดียวทำให้มีสุขภาพแข็งแรง	360	89.80	41	10.20
4. การมีสุขภาพแข็งแรง คือการไม่เจ็บไม่ป่วย	366	91.30	35	8.70
5. การทานอาหารได้ปริมาณมากในแต่ละมื้อ คือการมีสุขภาพแข็งแรง	361	90.00	40	10.00
6. การมีสุขภาพแข็งแรง ทำให้มีสติก่อเกิดปัญญา	384	95.80	17	4.20
7. การมีสุขภาพดีทำให้คนมีอายุยืน	383	95.50	18	4.50
รวม	291	72.60	110	27.40

จากตารางที่ 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้านสุขภาพในภาพรวมมีการรับรู้ร้อยละ 72.60 เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่ารับรู้การทานอาหารครบตามหลักโภชนาการ ทำให้สุขภาพแข็งแรง รับรู้ร้อยละ 96.00 การมีสุขภาพแข็งแรง ทำให้มีสติก่อให้เกิดปัญญารับรู้ร้อยละ 95.80 การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ ทำให้สุขภาพแข็งแรง รับรู้ร้อยละ 92.50 การมีสุขภาพแข็งแรง คือการไม่เจ็บป่วยรับรู้ร้อยละ 91.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามด้านความรู้

ความอยู่ดีมีสุขด้านความรู้	การรับรู้			
	รู้		ไม่รู้	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การศึกษาทำให้สามารถ อ่านออก เขียนได้	386	96.30	15	3.70
2. การศึกษาสามารถพัฒนาสติปัญญา	391	97.50	10	2.50
3. ความรู้คือการได้รับการศึกษาในสถานศึกษาเพียงอย่างเดียว	380	94.80	21	5.20
4. การได้รับโอกาสทางการศึกษาภาคบังคับทำให้มีโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น	361	90.00	40	10.00
รวม	321	80.00	80	20.00

จากตารางที่ 9 ผลการสำรวจกลุ่มตัวอย่างพบว่า มีการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้านความรู้ในภาพรวมมีการรับรู้ร้อยละ 80.00 เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่าการรับรู้การศึกษาสามารถพัฒนาสติปัญญา รับรู้ร้อยละ 97.50 การศึกษาทำให้สามารถ อ่านออก เขียนได้ รับรู้ร้อยละ 96.30 ความรู้คือการได้รับการศึกษาในสถานศึกษาเพียงอย่างเดียว รับรู้ร้อยละ 94.80 และการได้รับโอกาสทางการศึกษาภาคบังคับทำให้มีโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น รับรู้ร้อยละ 90.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามด้านชีวิตการทำงาน

ความอยู่ดีมีสุขด้านชีวิตการทำงาน	การรับรู้			
	รู้		ไม่รู้	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การมีงานทำ ทำให้มีรายได้	395	98.50	6	1.50
2. การมีความซื่อสัตย์ สุจริต ทำให้มีงานทำที่มั่นคง	385	96.00	16	4.00
3. การมีประกันสังคม จะได้รับการดูแลช่วยเหลือเมื่อประสบอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยจากการทำงาน	386	96.30	15	3.70
4. การมีงานทำที่มั่นคง คือ อาชีพรับราชการเพียงอย่างเดียว	373	93.00	28	7.00
5. การมีงานทำ สามารถสร้างภูมิคุ้มกันให้กับครอบครัว	376	93.80	25	6.20
รวม	325	81.00	76	19.00

ผลการสำรวจจากตารางที่ 10 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้านชีวิตการทำงานในภาพรวมรับรู้ร้อยละ 81.00 เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่ารับรู้การมีงานทำ ทำให้มีรายได้ รับรู้ร้อยละ 98.50 การมีประกันสังคม จะได้รับการดูแลช่วยเหลือเมื่อประสบอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยจากการทำงาน รับรู้ร้อยละ 96.30 การมีความซื่อสัตย์ สุจริต ทำให้มีงานทำที่มั่นคงข้อการมีงานทำ สามารถสร้างภูมิคุ้มกันให้กับครอบครัว รับรู้ร้อยละ 96.00 และการมีงานทำที่มั่นคง คือ อาชีพรับราชการเพียงอย่างเดียว รับรู้ร้อยละ 93.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามด้านชีวิตการทำงาน

ความอยู่ดีมีสุขด้านรายได้และการกระจายรายได้	การรับรู้			
	รู้		ไม่รู้	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การมีรายได้ ทำให้ฐานะครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น	395	98.50	6	1.50
2. การมีรายได้เพียงพอ ไม่ก่อให้เกิดภาวะหนี้สิน	378	94.30	23	5.70
3. การมีรายได้เพียงพอ คือการสามารถจัดซื้อสินค้าอุปโภค บริโภคที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวัน	373	93.00	28	7.00
4. การมีรายได้เพียงพอ สามารถกระจายรายได้ไปยังธุรกิจอื่นๆ ได้	385	96.00	16	4.00
รวม	349	87.00	52	13.00

ผลการสำรวจจากตารางที่ 11 พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้านรายได้และการกระจายรายได้ในภาพรวมส่วนใหญ่รับรู้ร้อยละ 87.00 เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่าการรับรู้ การมีรายได้ ทำให้ฐานะครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น รับรู้มากที่สุดร้อยละ 98.50 การมีรายได้เพียงพอ สามารถกระจายรายได้ไปยังธุรกิจอื่นๆ ได้ รับรู้ร้อยละ 96.00 การมีรายได้เพียงพอ ไม่ก่อให้เกิดภาวะหนี้สิน รับรู้ร้อยละ 94.30 และการมีรายได้เพียงพอ คือการสามารถจัดซื้อสินค้าอุปโภค บริโภคที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวัน รับรู้ร้อยละ 93.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตาม
ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต

ความอยู่ดีมีสุขด้านสภาพแวดล้อม ในการดำรงชีวิต	การรับรู้			
	รู้		ไม่รู้	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การได้รับสารพิษจากอากาศที่เพียงพอ ทำให้เกิด สภาพแวดล้อมที่ดีต่อการดำรงชีวิต	392	97.80	9	2.20
2. หมู่บ้าน/ชุมชนปลอดภัยจากยาเสพติด ทำให้ เกิดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพิ่ม มากขึ้น	390	97.30	23	2.70
3. การมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนบ้าน ส่งเสริม ให้สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตดีขึ้น	400	100.00	0	0.00
4. การมีสภาพแวดล้อมที่ดี คือ การไม่มีขยะ หรือสิ่งปฏิกูล รบกวน	367	91.50	34	8.50
5. ชุมชนที่มีสภาพแวดล้อมที่ดี คือ ชุมชน หมู่บ้านราคาแพง	385	96.00	16	4.00
6. การร่วมมือกันช่วยกำจัดขยะ สิ่งปฏิกูลของ คนในชุมชนช่วยส่งเสริมให้เกิดสภาพแวดล้อม ที่ดี	393	98.00	8	2.00
7. สภาพแวดล้อมที่ดีคือการตกแต่งบ้านให้ สวยงามด้วยวัสดุราคาแพง	368	91.70	33	8.20
8. การมีบ้านที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง ส่งเสริม ให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีต่อการดำรงชีวิต	374	93.30	27	6.70
รวม	305	76.10	96	23.90

ผลการสำรวจจากตารางที่ 12 พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้าน
สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตในภาพรวมส่วนใหญ่รับรู้ร้อยละ 76.10 เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า
รับรู้การมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนบ้าน ส่งเสริมให้สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตดีขึ้น รับรู้มาก
ที่สุดร้อยละ 100.00 การร่วมมือกันช่วยกำจัดขยะ สิ่งปฏิกูลของคนในชุมชนช่วยส่งเสริมให้เกิด

สภาพแวดล้อมที่ดี รับรู้ร้อยละ 98.00 การได้รับสาธารณูปโภคที่เพียงพอ ทำให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีต่อการดำรงชีวิต รับรู้ร้อยละ 97.80 หมู่บ้าน/ชุมชนปลอดภัยจากยาเสพติด ทำให้เกิดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพิ่มมากขึ้น รับรู้ร้อยละ 96.00 การมีบ้านที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง ส่งเสริมให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีต่อการดำรงชีวิต รับรู้ ร้อยละ 93.30 สภาพแวดล้อมที่ดีคือการตกแต่งบ้านให้สวยงามด้วยวัสดุราคาแพง รับรู้ร้อยละ 91.70 และข้อการมีสภาพแวดล้อมที่ดี คือ การไม่มีขยะ หรือสิ่งปฏิกูล รบกวน รับรู้ร้อยละ 91.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามด้านชีวิตครอบครัว

ความอยู่ดีมีสุขด้านชีวิตครอบครัว	การรับรู้			
	รู้		ไม่รู้	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ครอบครัวอบอุ่น คือการมีความรัก มีสายใยที่ดีต่อกัน	397	99.00	4	1.00
2. การมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันของคนในครอบครัว ช่วยลดภาวะความเครียดที่เกิดขึ้นกับครอบครัวได้	396	98.80	5	1.20
3. ครอบครัวที่อบอุ่น คือ ครอบครัวที่มีบ้านหลังใหญ่	380	94.80	21	5.20
4. ครอบครัวที่สามารถพึ่งตัวเองทางเศรษฐกิจได้ ส่งผลให้ไม่เกิดการหย่าร้าง	347	86.50	54	13.50
5. ความเข้มแข็งของครอบครัว ช่วยลดภาวะปัจจัยความเครียดที่เกิดขึ้นต่อสังคมได้	381	95.00	20	5.00
รวม	308	76.80	93	23.20

ผลการสำรวจจากตารางที่ 13 พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้านชีวิตครอบครัวในภาพรวมพบว่าส่วนใหญ่รับรู้ร้อยละ 76.80 และเมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า การมีความรัก มีสายใยที่ดีต่อกัน รับรู้ร้อยละ 99.00 การมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันของคนในครอบครัว ช่วยลดภาวะความเครียดที่เกิดขึ้นกับครอบครัวได้ รับรู้ร้อยละ 98.80 ความเข้มแข็งของครอบครัว ช่วยลดภาวะปัจจัยความเครียดที่เกิดขึ้นต่อสังคมได้ รับรู้ร้อยละ 95.00 ครอบครัวที่อบอุ่น คือ ครอบครัว

ที่มีบ้านหลังใหญ่ รับรู้ร้อยละ 94.80 และครอบครัวที่สามารถพึ่งตัวเองทางเศรษฐกิจได้ ส่งผลให้ไม่เกิดการหย่าร้าง รับรู้ร้อยละ 86.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละ การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐ

ความอยู่ดีมีสุขด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐ	การรับรู้			
	รู้		ไม่รู้	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. รัฐมีการดูแลคนในสังคมโดยมีสิทธิในการดำรงชีวิตอย่างเสมอภาค	347	86.50	54	13.50
2. รัฐดูแลคนในสังคมภายใต้การปกครองกรอบของกฎหมาย	371	92.50	30	7.50
3. รัฐคือ ผู้ดูแลประชาชนโดยสิทธิขาด	356	88.80	45	11.20
4. รัฐส่งเสริมให้คนในสังคมมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นร่วมกันในการบริหารจัดการ	370	92.30	31	7.70
5. การใช้สิทธิในการไปเลือกตั้งเป็นการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ	394	98.30	7	1.70
รวม	293	73.10	108	26.90

ผลการสำรวจจากตารางที่ 14 พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐในภาพรวมส่วนใหญ่รับรู้ร้อยละ 73.10 และเมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า การใช้สิทธิในการไปเลือกตั้งเป็นการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ รับรู้มากที่สุดร้อยละ 98.30 รัฐดูแลคนในสังคมภายใต้การปกครองกรอบของกฎหมาย รับรู้ร้อยละ 92.50 รัฐส่งเสริมให้คนในสังคมมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นร่วมกันในการบริหารจัดการ รับรู้ร้อยละ 92.30 รัฐคือ ผู้ดูแลประชาชนโดยสิทธิขาด รับรู้ร้อยละ 88.80 และรัฐมีการดูแลคนในสังคมโดยมีสิทธิในการดำรงชีวิตอย่างเสมอภาค รับรู้ร้อยละ 86.50 ตามลำดับ

4.3 ผลการเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ตารางที่ 15 ผลการเปรียบเทียบระหว่างเพศต่อการรับรู้การอยู่ดีมีสุข

ความอยู่ดีมีสุข	รับรู้			
	ชาย (n = 175)		หญิง (n = 226)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ด้านสุขภาพ	100	57.00	151	66.00
ด้านความรู้	124	70.00	197	87.00
ด้านชีวิตการทำงาน	123	70.00	202	89.00
ด้านรายได้และการกระจายรายได้	157	89.00	192	85.00
ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต	130	74.00	159	70.00
ด้านชีวิตครอบครัว	142	81.00	166	73.00
ด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ	137	78.00	146	64.00
รวม	175	84.14	226	76.29

ผลการทดสอบจากตารางที่ 15 การเปรียบเทียบระหว่างเพศต่อการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุข ในภาพรวมของตัวดัชนีชีวิตทั้ง 7 ด้าน พบว่าโดยรวมเพศชายรับรู้มากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายรับรู้ คิดเป็นร้อยละ 84.14 และเพศหญิงรับรู้คิดเป็นร้อยละ 76.29

ตารางที่ 16 ผลการเปรียบเทียบระหว่างช่วงอายุต่อการรับรู้การอยู่ดีมีสุข

ความอยู่ดีมีสุข	รับรู้				
	ต่ำกว่า 30 ปี (n = 165)	30 - 40ปี (n = 149)	41 - 50ปี (n = 62)	51 - 60ปี (n = 22)	61 ปีขึ้นไป (n = 3)
ด้านสุขภาพ	(101) 61.20	(92) 61.70	(36) 58.10	(21) 95.50	(2) 66.70
ด้านความรู้	(127) 77.00	(126) 84.60	(49) 79.00	(17) 77.30	(2) 66.70
ด้านชีวิตการทำงาน	(115) 69.70	(132) 88.60	(54) 87.10	(22) 100.00	(2) 66.70
ด้านรายได้และการ กระจายรายได้	(152) 92.10	(120) 80.50	(57) 91.90	(17) 77.30	(3) 100.00
ด้านสภาพแวดล้อมใน การดำรงชีวิต	(107) 64.80	(120) 80.50	(47) 75.80	(13) 59.10	(2) 66.70
ด้านชีวิตครอบครัว	(106) 64.20	(121) 81.20	(56) 90.30	(22) 81.20	(3) 100.00
ด้านการบริหารจัดการ ที่ดีของภาครัฐ	(103) 62.40	(117) 78.50	(42) 67.70	(20) 90.90	(2) 66.70
รวม	(118) 70.20	(95) 63.80	(39) 62.90	(14) 63.60	(3) 100.00

ผลการเปรียบเทียบช่วงอายุต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขจากตารางที่ 16 พบว่าในตัวดัชนีชี้วัดทั้ง 7 ด้านโดยภาพรวมพบว่า ประชาชนช่วงอายุ 61 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด รองลงมาคือช่วงอายุที่รับรู้ต่ำกว่า 30 ปี สำหรับช่วงอายุ 41 – 50 ปีรับรู้ต่ำที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบการรับรู้รายด้านพบว่าด้านสุขภาพช่วงอายุ 51 – 60 ปีรับรู้มากที่สุด ด้านความรู้พบว่าช่วงอายุ 30 – 40 ปีรับรู้มากที่สุด ด้านชีวิตการทำงาน ช่วงอายุ 51 – 60 ปีรับรู้มากที่สุด ด้านรายได้และการกระจายรายได้ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต ช่วงอายุ 30 – 40 ปีรับรู้มากที่สุด ด้านชีวิตครอบครัวช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด ด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด

ตารางที่ 17 ผลการเปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุข

ความอยู่ดีมีสุข	รับรู้					
	ต่ำกว่าปริญญาตรี (n = 288)		ปริญญาตรี (n = 99)		สูงกว่าปริญญาตรี (n = 14)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ด้านสุขภาพ	194	67.40	85	85.90	12	85.70
ด้านความรู้	241	83.70	66	66.70	14	100.00
ด้านชีวิตการทำงาน	250	86.80	61	61.60	14	100.00
ด้านรายได้และการกระจายรายได้	249	86.50	89	89.90	11	78.60
ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต	213	74.00	65	65.70	11	78.60
ด้านชีวิตครอบครัว	222	77.10	72	72.70	14	100.00
ด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ	201	69.80	68	68.70	14	100.00
รวม	207	71.90	75	77.80	11	78.60

จากตารางที่ 17 ผลการเปรียบเทียบระดับการศึกษาต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขในตัวดัชนีชี้วัดทั้ง 7 ด้านในภาพรวมพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีรับรู้ร้อยละ 78.60 การศึกษาปริญญาตรีมีการรับรู้ร้อยละ 77.80 และระดับการศึกษาค่ำกว่าปริญญาตรีรับรู้ร้อยละ 71.90 ตามลำดับ

เปรียบเทียบรายด้าน พบว่าด้านสุขภาพประชาชนมีการศึกษาระดับปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด ด้านความรู้ประชาชนการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด ด้านชีวิตการทำงานประชาชนการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด ด้านรายได้และการกระจายรายได้ประชาชนการศึกษาระดับปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต ประชาชนการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด ด้านชีวิตครอบครัว ประชาชนการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด ด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ ประชาชนการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด

ตารางที่ 18 ผลการเปรียบเทียบระหว่างอาชีพของกลุ่มตัวอย่างต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุข

ความอยู่ดีมีสุข	รับรู้				
	รับจ้าง/ลูกจ้าง เอกชน (n = 239)	ค้าขาย / ธุรกิจ ส่วนตัว (n = 44)	ข้าราชการ/ รัฐวิสาหกิจ (n = 57)	เกษตรกร (n = 23)	นักเรียน / นักศึกษา (n = 26)
ด้านสุขภาพ	(174) 72.80	(38) 86.40	(49) 85.90	(17) 73.90	(21) 80.80
ด้านความรู้	(194) 81.20	(34) 77.30	(49) 86.00	(13) 56.50	(25) 96.20
ด้านชีวิตการทำงาน	(180) 75.30	(41) 93.20	(48) 84.20	(18) 78.30	(26) 100.00
ด้านรายได้และการกระจาย รายได้	(203) 84.90	(41) 93.20	(49) 86.00	(18) 78.30	(26) 100.00
ด้านสภาพแวดล้อมในการ ดำรงชีวิต	(175) 73.20	(35) 79.50	(41) 71.90	(17) 73.90	(22) 84.60
ด้านชีวิตครอบครัว	(181) 75.70	(33) 75.00	(47) 82.50	(18) 78.30	(17) 65.40
ด้านการบริหารจัดการที่ดีของ ภาครัฐ	(181) 75.70	(40) 90.90	(53) 92.90	(21) 91.30	(20) 76.90
รวม	(175) 73.20	(33) 75.00	(45) 78.90	(15) 65.20	(19) 73.10

จากตารางที่ 18 ผลการเปรียบเทียบอาชีพต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขในตัวดัชนีชี้วัดทั้ง 7 ด้านในภาพรวมพบว่า ประชาชนที่มีข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจรับรู้ร้อยละ 78.90 อาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 75.00 สำหรับอาชีพเกษตรกรรับรู้ร้อยละ 65.20

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบรายด้าน พบว่าด้านสุขภาพประชาชนมีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัวรับรู้มากที่สุด อาชีพรับจ้าง/ลูกจ้างเอกชนรับรู้ร้อยละ 72.80 ด้านความรู้อาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจรับรู้มากที่สุด อาชีพเกษตรกรรับรู้ร้อยละ 56.50 ด้านชีวิตการทำงานอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัวรับรู้มากที่สุด

ที่สุด อาชีพรับจ้าง/ลูกจ้างเอกชนรับรู้น้อยที่สุด ด้านรายได้และการกระจายรายได้ อาชีพนักศึกษา
 รับรู้มากที่สุด อาชีพเกษตรกรรับรู้น้อยที่สุด ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต อาชีพนักศึกษารับรู้
 มากที่สุด อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจรับรู้น้อยที่สุด ด้านชีวิตครอบครัว อาชีพรับราชการ/
 รัฐวิสาหกิจรับรู้มากที่สุด อาชีพนักเรียน/นักศึกษารับรู้น้อยที่สุด และด้านการบริหารจัดการที่ดีของ
 ภาครัฐ อาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจรับรู้มากที่สุด อาชีพรับจ้าง/ลูกจ้างเอกชนรับรู้น้อยที่สุด

ตารางที่ 19 ผลการเปรียบเทียบระหว่างระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนต่อการรับรู้ความอยู่ดีมี
 สุข

ความอยู่ดีมีสุข	รับรู้				
	ต่ำกว่า 5 ปี (n = 88)	5 - 15 ปี (n = 135)	16 - 20 ปี (n = 59)	21 - 30 ปี (n = 61)	31 ปีขึ้นไป (n = 58)
ด้านสุขภาพ	(71) 80.70	(115) 85.20	(49) 83.10	(45) 73.80	(46) 79.30
ด้านความรู้	(71) 80.70	(108) 80.00	(51) 86.40	(49) 80.30	(52) 89.70
ด้านชีวิตการทำงาน	(72) 81.80	(102) 75.60	(47) 79.70	(48) 78.70	(56) 96.60
ด้านรายได้และการกระจาย รายได้	(75) 85.20	(130) 96.30	(51) 86.40	(47) 77.10	(50) 86.20
ด้านสภาพแวดล้อมในการ ดำรงชีวิต	(70) 79.50	(102) 75.60	(43) 72.90	(48) 78.70	(42) 72.40
ด้านชีวิตครอบครัว	(70) 79.50	(104) 77.10	(50) 84.70	(46) 75.40	(48) 82.80
ด้านการบริหารจัดการที่ดี ของภาครัฐ	(64) 72.70	(101) 74.80	(46) 77.90	(45) 73.80	(46) 79.30
รวม	(67) 76.10	(107) 79.30	(48) 81.40	(52) 85.30	(47) 81.10

จากตารางที่ 19 ผลการเปรียบเทียบระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขในตัวดัชนีชี้วัดทั้ง 7 ด้านในภาพรวมพบว่า ระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนในช่วงเวลา 21 – 30 ปีรับรู้ร้อยละ 85.30 ระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนในช่วงเวลา 31 ปีขึ้นไป รับรู้ร้อยละ 81.10 ระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนในช่วงเวลา 5-15 ปี รับรู้ร้อยละ 79.30 ระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนต่ำกว่า 5 ปี รับรู้ร้อยละ 76.10 ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบรายด้านพบว่าด้านสุขภาพประชาชนอาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 5 – 10 ปีรับรู้มากที่สุด ด้านความรู้ประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 31 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด ด้านชีวิตการทำงานประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 31 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด ด้านรายได้และการกระจายรายได้ประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 5 – 15 ปีรับรู้มากที่สุด ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต ประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา ต่ำกว่า 5 ปีรับรู้มากที่สุด ด้านชีวิตครอบครัว ประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 16 – 20 ปีรับรู้มากที่สุด ด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ พบว่าประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 30 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด

ตารางที่ 20 ผลการเปรียบเทียบระหว่างรายได้เฉลี่ยครอบครัวต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุข

ความอยู่ดีมีสุข	รับรู้				
	ต่ำกว่า 10,000 บาท (n = 115)	10,001 - 20,000 บาท (n = 184)	20,001 - 40,000 บาท (n = 95)	40,001 - 60,000 บาท (n = 4)	60,000บาทขึ้นไป (n = 3)
ด้านสุขภาพ	(93) 80.90	(150) 81.50	(87) 91.60	(4) 100.00	(3) 100.00
ด้านความรู้	(94) 81.70	(163) 88.60	(79) 83.20	(4) 100.00	(3) 100.00
ด้านชีวิตการทำงาน	(101) 87.80	(167) 90.80	(89) 93.70	(4) 100.00	(3) 100.00
ด้านรายได้และการกระจายรายได้	(100) 87.00	(165) 89.70	(84) 88.40	(4) 100.00	(3) 100.00
ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต	(83) 72.20	(148) 80.40	(81) 85.30	(4) 100.00	(3) 100.00
ด้านชีวิตครอบครัว	(92) 80.00	(150) 81.50	(79) 83.20	(4) 100.00	(3) 100.00
ด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ	(92) 80.00	(153) 83.20	(80) 84.20	(4) 100.00	(3) 100.00
รวม	(87) 75.70	(141) 76.60	(79) 83.20	(4) 100.00	(3) 100.00

จากตารางที่ 20 ผลการเปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยครอบครัวต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขในตัวดัชนีชี้วัดทั้ง 7 ด้านในภาพรวม พบว่า ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยตั้งแต่ 40,001 – 60,000 บาทรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขร้อยละ 100.00 ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยตั้งแต่ 60,001 บาทขึ้นไปรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขร้อยละ 100.00 ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยตั้งแต่ 20,001- 40,000 บาทรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขร้อยละ 83.20 ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยตั้งแต่ 10,001-20,000 บาทรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขร้อยละ 76.60 และประชาชนที่มีรายได้ครอบครัวต่ำกว่า 10,000 บาทรับรู้ร้อยละ 75.70 ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบรายด้านพบว่า ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยตั้งแต่ 40,001 บาทขึ้นไปรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในระดับมากที่สุดทุกด้าน ร้อยละ 100.00 และพบว่าประชาชนที่มีรายได้ครอบครัวต่ำกว่า 10,000 บาทรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขน้อยที่สุดทุกด้าน

4.4 ผลการสัมภาษณ์กลุ่มประชาชนทั่วไป จำนวน 10 คน เป็นชาย 4 คน เป็นหญิง 6 คน ใช้เวลาโดยเฉลี่ยแต่ละท่านประมาณ 30 นาที โดยผู้ให้สัมภาษณ์มีส่วนร่วมและมีความเป็นกันเองตลอดการสนทนาสัมภาษณ์ ซึ่งสรุปผลได้ดังนี้

1. ด้านสุขภาพ ผู้ให้สัมภาษณ์โดยส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า คนในชุมชนจะอยู่ดีมีสุขได้จะต้องมีสุขภาพแข็งแรง ไม่เจ็บไม่ไข้ ไม่มีความเครียด ไม่มีโรคประจำตัว และการดูแลตนเองโดยการออกกำลังกายและรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ทำให้ร่างกายแข็งแรง ไม่เจ็บไม่ป่วยไม่เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล การมีสุขภาพแข็งแรงทำให้อยู่ดีไม่ก่อให้เกิดความเครียดก็ทำให้การดำเนินชีวิตมีความสุข

2. ด้านความรู้ ผู้ให้สัมภาษณ์โดยส่วนใหญ่ได้ให้ความเห็นความรู้ในแบบอยู่ดีมีสุขซึ่งสรุปโดยรวม ได้ว่า การส่งเสริมให้บุตรหลานมีการศึกษาจะช่วยให้เกิดการพัฒนาหมู่บ้านขึ้น การให้บุตรหลานมีการศึกษาที่ดีโดยการส่งเสริมให้เรียนสูง ๆ มีความรู้ ทำให้มีงานทำและสามารถนำความรู้กลับมาช่วยพัฒนาหมู่บ้านและคนในชุมชนต่อไป รวมไปถึงการมีความรู้ทำให้มีเครื่องมือในการก่อให้เกิดปัญญาและความคิดสร้างสรรค์สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตได้ สำหรับการส่งเสริมให้คนในชุมชนมีความรู้จากการเรียนสูงๆแล้ว ควรมีการส่งเสริมสนับสนุนให้มีการอบรมให้ความรู้ด้านวิชาชีพเพื่อส่งเสริมให้คนในชุมชนมีรายได้เพิ่ม และสามารถประยุกต์ใช้วัสดุที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาเพิ่มมูลค่า และเสริมสร้างรายได้เพิ่มในครัวเรือน

3. ด้านชีวิตการทำงาน ผู้ให้สัมภาษณ์ให้ความเห็นโดยสรุปในภาพรวมชีวิตการทำงานต่อความอยู่ดีมีสุขว่า การมีงานทำ ทำให้ชีวิตมีความมั่นคง มีรายได้สามารถเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ และทำให้ชุมชนมีความมั่นคง รวมถึงการทำงานให้มีความสุขต้องควบคู่กับการรู้จักความพอเพียงในการใช้ชีวิตประจำวัน รวมทั้ง การฝึกอาชีพให้คนว่างงาน ให้คนในชุมชนมีการงานที่มั่นคง โดยภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการจัดอบรมหางาน ฝึกงาน ฝึกอาชีพ ให้กับคนในชุมชนที่ไม่มีงานทำ เพราะการสร้างงาน คือสร้างอาชีพให้คนมีงานทำ

4. ด้านรายได้และการกระจายรายได้ ผู้ให้สัมภาษณ์โดยส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า ความอยู่ดีมีสุขต้องมีรายได้ และการประหยัด มีเงินออม ซึ่งความอยู่ดีมีสุขในการมีรายได้แล้วยังรวมถึงการไม่มีหนี้สินจึงเป็นความสุขที่แท้จริง นอกจากนี้การสร้างมีรายได้เพิ่มโดยการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์การให้ทรัพยากรที่มีอยู่สร้างรายได้ สร้างมูลค่าทำให้เกิดรายได้เพิ่ม รวมถึงการประหยัด คอออม อยู่อย่างพอเพียง พอมีพอใช้ก่อให้เกิดการอยู่ดีมีสุข

5. ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตความอยู่ดีมีสุขด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต เกิดจากการมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนบ้าน ส่งเสริมให้สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตดีขึ้น การร่วมมือกันช่วยกำจัดขยะ สิ่งปฏิกูลของคนในชุมชนช่วยส่งเสริมให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดี และการได้รับสาธารณูปโภคที่เพียงพอ ทำให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีต่อการดำรงชีวิต พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ความอยู่ดีมีสุขด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตอยู่ในระดับมาก

6. ด้านชีวิตครอบครัว ผู้สัมภาษณ์ให้ความเห็นว่าชีวิตครอบครัวอยู่ดีมีสุข คือ ความเข้าใจซึ่งกันและกัน การไม่ทะเลาะกันในครอบครัว การมีเหตุผลซึ่งกันและกัน เมื่อครอบครัวมีความอบอุ่น มีความเข้าใจ มีเหตุผลทำให้ครอบครัวมีภูมิคุ้มกัน ทำให้สมาชิกห่างไกลจากสิ่งเสพติด องค์ประกอบที่ทำให้ครอบครัวมีสุข การมีรายได้และครอบครัวไม่มีหนี้สิน ทำให้ครอบครัวมีความเข้มแข็ง มีความรักความอบอุ่น ทำให้ครอบครัวสามารถพึ่งพาตนเองทางเศรษฐกิจได้ และความเข้มแข็งของครอบครัว ช่วยลดภาวะปัจจัยความเสี่ยงต่างๆที่เกิดขึ้นต่อสังคมได้

7. ด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ สรุปโดยรวมผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับ การจัดบริการที่ดีของภาครัฐที่มีให้กับประชาชน โดยส่วนใหญ่มีความเห็นว่าต้องการให้หน่วยงานของภาครัฐ เข้ามาช่วยชุมชนโดยการสนับสนุน อบรมให้ความรู้ให้ประชาชนมีความรู้เพิ่มเติมหลากหลาย สามารถประยุกต์ใช้การประกอบอาชีพทำให้มีงานทำ มีรายได้ เมื่อชุมชน/หมู่บ้านมีรายได้ทำให้ประชาชนช่วยเหลือตนเองได้ ทำให้สังคมมีความอยู่ดีเป็นสุขที่ยั่งยืน และต้องการให้ภาครัฐเพิ่มเติมในด้านสาธารณสุขของชุมชนโดยเฉพาะในด้านการบริการเพราะประชาชนโดยทั่วไปการบริการการพุดจาไเพราะเพิ่มมากขึ้น

8. ด้านอื่นๆ ผู้ให้สัมภาษณ์ให้ความเห็นเพิ่มเติมในด้านการอยู่ร่วมกันของคนในสังคมควรมีความสามัคคีในหมู่บ้าน/ชุมชน การมีน้ำใจซึ่งกันและกัน มีกิจกรรมร่วมกันในหมู่บ้านทำให้ทุกคนในหมู่บ้านมีความใกล้ชิด มีความสัมพันธ์ที่ดีทำให้หมู่บ้านและชุมชนมีความเข้มแข็ง และการส่งเสริมให้มีการออกกำลังกายเพื่อให้มีสุขภาพแข็งแรง ส่งเสริมให้ประชาชนมีงานทำ เมื่อหมู่บ้าน/ชุมชนมีความเข้มแข็ง มีสุขภาพกายสุขภาพจิตที่ดี ย่อมทำให้ประชาชนอยู่ดีมีสุขทั่วกันทุกคน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นลักษณะของการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อความอยู่ดีมีสุข ประกอบด้วย ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความรู้ ด้านชีวิตการทำงาน ด้านรายได้และการกระจายรายได้ ด้านชีวิตครอบครัว ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต และด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ และเพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างประชาชนชุมชนบางไผ่ จังหวัดนนทบุรี

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ โดยการนำผลจากการวิเคราะห์แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 401 ตัวอย่าง ซึ่งผลจากการสำรวจรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ 7 ด้าน คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความรู้ ด้านชีวิตการทำงาน ด้านรายได้และการกระจายรายได้ ด้านชีวิตครอบครัว ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต และด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ โดยผลของการศึกษาวิจัยผู้วิจัยนำเสนอ 7 ตอนดังนี้

ตอนที่1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 56.40 และเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 43.60

ตารางที่ 2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีช่วงอายุต่ำกว่า 30 ปีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 41.10 รองลงมา มีช่วงอายุ 30 – 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.20 มีช่วงอายุ 41 – 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 15.50 มีช่วงอายุ 51 – 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 5.50 และมีช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.70

ตารางที่ 3 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 71.80 รองลงมา มีการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 24.70 และมีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.50

ตารางที่ 4 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพ รับจ้าง/ลูกจ้างเอกชนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 59.60 รองลงมา มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 14.20 มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 11.00 มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 6.50 สำหรับอาชีพที่มีจำนวนน้อยที่สุด ได้แก่ อาชีพอื่นๆ เช่น แม่บ้าน อาสาสมัคร เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 3.00

ตารางที่ 5 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระยะเวลาการอาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนช่วงเวลา 5 – 15 ปีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.70 รองลงมา อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน/ชุมชนช่วงระยะเวลาต่ำกว่า 5 ปี อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนช่วงเวลา 21 - 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 15.20 อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนช่วงเวลา 16 - 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 14.70 และอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน/ชุมชนตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไปมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 14.50

ตารางที่ 6 ผลการสำรวจพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวอยู่ในช่วง 10,001 – 20,000 บาทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.90 รองลงมา มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.70 มีรายได้ช่วง 20,001 – 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 23.70 มีรายได้ช่วง 40,001 – 60,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 1.00 และมีรายได้ตั้งแต่ 60,001 บาทขึ้นไปมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.70

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัด 7 ด้าน

ผลการสำรวจจากตารางที่ 7 พบว่าประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดในภาพรวมทั้ง 7 ด้าน โดยภาพรวมมีรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขคิดเป็นร้อยละ 71.60 และไม่รับรู้ร้อยละ 32.90 เมื่อจำแนกเป็นรายด้านทั้ง 7 ด้านพบว่ามีการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขอยู่ในระดับมากโดยสามารถเรียงลำดับการรับรู้จากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านรายได้และการกระจายรายได้มีการรับรู้มากที่สุด คือร้อยละ 87.00 รองลงมาคือรับรู้ด้านชีวิตการทำงานร้อยละ 81.00 มีการรับรู้ด้านความรู้ร้อยละ 80.00 มีการรับรู้ชีวิตและครอบครัวร้อยละ 76.80 มีการรับรู้ด้านสภาพแวดล้อมและการดำรงชีวิตร้อยละ 72.10 มีการรับรู้ด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐร้อยละ 73.10 สำหรับการรับรู้ด้านสุขภาพมีการรับรู้น้อยที่สุดคือร้อยละ 72.60

จากตารางที่ 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้านสุขภาพในภาพรวมมีการรับรู้ร้อยละ 62.60 และไม่รับรู้ร้อยละ 31.40 เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่ามีการรับรู้ในระดับมาก โดยสามารถเรียงลำดับการรับรู้จากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ข้อการทานอาหารครบตามหลักโภชนาการ ทำให้สุขภาพแข็งแรง รับรู้ร้อยละ 96.00 รองลงมาคือข้อการมีสุขภาพแข็งแรง ทำให้มีสติก่อให้เกิดปัญญารับรู้ร้อยละ 95.80 ข้อการออกกำลังกายสม่ำเสมอ ทำให้สุขภาพแข็งแรง รับรู้ร้อยละ 92.50

จากตารางที่ 9 ผลการสำรวจกลุ่มตัวอย่างพบว่า มีการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้านความรู้ในภาพรวมมีการรับรู้ร้อยละ 80.00 และไม่รับรู้ร้อยละ 20.00 เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่ามีการรับรู้ในระดับมากทุกข้อ โดยสามารถเรียงลำดับการรับรู้จากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ข้อการศึกษาสามารถพัฒนาสติปัญญา รับรู้ร้อยละ 97.50 รองลงมาคือข้อการศึกษาทำให้สามารถ อ่านออก เขียนได้ รับรู้ร้อยละ 96.30 ข้อความรู้คือการได้รับการศึกษาในสถานศึกษาเพียงอย่างเดียว รับรู้ร้อยละ 94.80 และข้อการได้รับโอกาสทางการศึกษาภาคบังคับทำให้มีโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น รับรู้ร้อยละ 90.00

จากตารางที่ 10 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้านชีวิตการทำงานในภาพรวมรับรู้ร้อยละ 81.00 และไม่รับรู้ร้อยละ 19.00 เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่ารับรู้ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับการรับรู้จากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ข้อการมีงานทำ ทำให้มีรายได้ รับรู้ร้อยละ 98.50 รองลงมาคือข้อการมีประกันสังคม จะได้รับการดูแลช่วยเหลือเมื่อประสบอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยจากการทำงาน รับรู้ร้อยละ 96.30 ข้อการมีความซื่อสัตย์ สุจริต ทำให้มีงานทำที่มั่นคง ข้อการมีงานทำ สามารถสร้างภูมิคุ้มกันให้กับครอบครัว รับรู้ร้อยละ 96.00 รับรู้ร้อยละ 93.80 และข้อการมีงานทำที่มั่นคง คือ อาชีพรับราชการเพียงอย่างเดียว รับรู้ร้อยละ 93.00

จากตารางที่ 11 พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้านรายได้และการกระจายรายได้ในภาพรวมส่วนใหญ่รับรู้ร้อยละ 87.00 และไม่รับรู้ร้อยละ 13.00 เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่ามีการรับรู้ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับการรับรู้จากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ข้อการมีรายได้ ทำให้ฐานะครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น รับรู้มากที่สุดร้อยละ 98.50 รองลงมาคือข้อการมีรายได้เพียงพอของครอบครัว สามารถกระจายรายได้ไปยังธุรกิจอื่นๆ ได้ รับรู้ร้อยละ 96.00 ข้อการมีรายได้เพียงพอ ไม่ก่อให้เกิดภาวะหนี้สิน รับรู้ร้อยละ 94.30 ข้อการมีรายได้เพียงพอ คือการสามารถจัดซื้อสินค้าอุปโภค บริโภคที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวัน รับรู้ร้อยละ 93.00

จากตารางที่ 12 พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตในภาพรวมส่วนใหญ่รับรู้ร้อยละ 72.10 ไม่รับรู้ร้อยละ 27.90 และเมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่รับรู้อยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับการรับรู้จากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ข้อการมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนบ้าน ส่งเสริมให้สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตดีขึ้น รับรู้มากที่สุดร้อยละ 100.00 รองลงมาคือข้อการร่วมมือกันช่วยกำจัดขยะ สิ่งปฏิกูลของคนในชุมชนช่วยส่งเสริมให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดี รับรู้ร้อยละ 98.00 ข้อการได้รับสาธารณูปโภคที่เพียงพอ ทำให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีต่อการดำรงชีวิต รับรู้ร้อยละ 97.80 ข้อหมู่บ้าน/ชุมชนปลอดภัยจากยาเสพติด ทำให้เกิดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพิ่มมากขึ้น รับรู้ร้อยละ 96.00 ข้อการมีบ้านที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง ส่งเสริมให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีต่อการดำรงชีวิต รับรู้ร้อยละ 93.30 ข้อสภาพแวดล้อมที่ดีคือการตกแต่งบ้านให้สวยงามด้วยวัสดุราคาแพง รับรู้ร้อยละ 91.70 และข้อการมีสภาพแวดล้อมที่ดี คือ การไม่มีขยะ หรือสิ่งปฏิกูล รมกวน รับรู้น้อยที่สุดร้อยละ 91.50

จากตารางที่ 13 พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้านชีวิตครอบครัวในภาพรวมพบว่าส่วนใหญ่รับรู้ร้อยละ 76.80 ไม่รับรู้ร้อยละ 23.20 และเมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่รับรู้โดยเรียงลำดับการรับรู้จากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ข้อครอบครัวอบอุ่น คือการมีความรัก มีสายใยที่ดีต่อกัน รับรู้มากที่สุดร้อยละ 99.00 รองลงมาคือ ข้อการมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันของคนในครอบครัว ช่วยลดภาวะความเลื่องที่เกิดขึ้นกับครอบครัวได้ รับรู้ร้อยละ 98.80 ข้อความเข้มแข็งของครอบครัว ช่วยลดภาวะปัจจัยความเลื่องที่เกิดขึ้นต่อสังคมได้ รับรู้ร้อยละ 95.00 ข้อครอบครัวที่อบอุ่น คือ ครอบครัวที่มีบ้านหลังใหญ่ รับรู้ร้อยละ 94.80 และข้อครอบครัวที่สามารถพึ่งตัวเองทางเศรษฐกิจได้ ส่งผลให้ไม่เกิดการหย่าร้าง รับรู้ร้อยละ 86.50

จากตารางที่ 14 พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐในภาพรวมส่วนใหญ่รับรู้ร้อยละ 70.60 และไม่รับรู้ร้อยละ 29.40 และเมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่รับรู้ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับการรับรู้จากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ข้อการใช้สิทธิในการไปเลือกตั้งเป็นการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ รับรู้มากที่สุดร้อยละ 98.30 รองลงมาคือข้อรัฐดูแลคนในสังคมภายใต้การปกครองรอบของกฎหมาย รับรู้ร้อยละ 92.50 ข้อรัฐส่งเสริมให้คนในสังคมมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นร่วมกันในการบริหารจัดการ รับรู้ร้อยละ 92.30 ข้อรัฐคือ ผู้ดูแลประชาชนโดยสิทธิขาด รับรู้ร้อยละ 88.80 และข้อรัฐมีการดูแลคนในสังคมโดยมีสิทธิในการดำรงชีวิตอย่างเสมอภาค รับรู้ร้อยละ 86.50

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

จากตารางที่ 15 การเปรียบเทียบระหว่างเพศต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขในภาพรวมของตัวดัชนีชี้วัดทั้ง 7 ด้าน พบว่าโดยรวมเพศชายรับรู้มากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายรับรู้คิดเป็นร้อยละ 84.14 และเพศหญิงรับรู้คิดเป็นร้อยละ 76.29

จากตารางที่ 16 ผลการเปรียบเทียบช่วงอายุต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุข พบว่าในตัวดัชนีชี้วัดทั้ง 7 ด้านโดยภาพรวมพบว่า ประชาชนมีการรับรู้อยู่ในระดับมาก และช่วงอายุ 61 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด รองลงมาคือช่วงอายุที่รับรู้ต่ำกว่า 30 ปี สำหรับช่วงอายุ 41 – 50 ปีรับรู้น้อยที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบการรับรู้รายด้านพบว่าด้านสุขภาพช่วงอายุ 51 – 60 ปีรับรู้มากที่สุด ด้านความรู้พบว่าช่วงอายุ 30 – 40 ปีรับรู้มากที่สุด ด้านชีวิตการทำงาน ช่วงอายุ 51 – 60 ปีรับรู้มากที่สุด ด้านรายได้และการกระจายรายได้ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต ช่วงอายุ 30 – 40 ปีรับรู้มากที่สุด ด้านชีวิตครอบครัวช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด ด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด

จากตารางที่ 17 ผลการเปรียบเทียบระดับการศึกษาต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขในตัวดัชนีชี้วัดทั้ง 7 ด้านในภาพรวมพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีรับรู้มากที่สุดร้อยละ 78.60 รองลงมาคือระดับการศึกษาปริญญาตรีมีการรับรู้ร้อยละ 77.80 และระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีรับรู้น้อยที่สุดร้อยละ 71.90 เปรียบเทียบรายด้าน พบว่าด้านสุขภาพประชาชนมีการศึกษาระดับปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด ด้านความรู้ประชาชนการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด ด้านชีวิตการทำงานประชาชนการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด ด้านรายได้และการกระจายรายได้ประชาชนการศึกษาระดับปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต ประชาชนการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด ด้านชีวิตครอบครัว ประชาชนการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด ด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ ประชาชนการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีรับรู้มากที่สุด

จากตารางที่ 18 ผลการเปรียบเทียบอาชีพต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขในตัวดัชนีชี้วัดทั้ง 7 ด้านในภาพรวมพบว่า ประชาชนที่มีข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจรับรู้มากที่สุด ร้อยละ 78.90 รองลงมาคือมีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 75.00 สำหรับอาชีพเกษตรกรรับรู้ร่น้อยที่สุด ร้อยละ 65.20 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบรายด้าน พบว่าด้านสุขภาพประชาชนมีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัวรับรู้มากที่สุด อาชีพรับจ้าง/ลูกจ้างเอกชนรับรู้

น้อยที่สุด ด้านความรู้อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจรับรู้มากที่สุด อาชีพเกษตรกรรมรับรู้ น้อยที่สุด ด้านชีวิตการทำงานอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัวรับรู้มากที่สุด อาชีพรับจ้าง/ลูกจ้างเอกชนรับรู้ น้อยที่สุด ด้านรายได้และการกระจายรายได้อาชีพนักศึกษารับรู้มากที่สุด อาชีพเกษตรกรรมรับรู้ น้อยที่สุด ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตอาชีพนักศึกษารับรู้มากที่สุด อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจรับรู้ น้อยที่สุด ด้านชีวิตครอบครัวอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจรับรู้มากที่สุด อาชีพนักเรียน/นักศึกษารับรู้ น้อยที่สุด และด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจรับรู้มากที่สุด อาชีพรับจ้าง/ลูกจ้างเอกชนรับรู้ น้อยที่สุด

จากตารางที่ 19 ผลการเปรียบเทียบระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขในตัวดัชนีชีวิตทั้ง 7 ด้านในภาพรวมพบว่า ระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนในช่วงเวลา 21 – 30 ปีมากที่สุด ร้อยละ 85.30 รองลงมาคือระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนในช่วงเวลา 31 ปีขึ้นไป ร้อยละ 81.10 สำหรับระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนต่ำกว่า 5 ปีรับรู้ น้อยที่สุด ร้อยละ 76.10 เมื่อเปรียบเทียบรายด้านพบว่า ด้านสุขภาพประชาชนอาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 5 – 10 ปีรับรู้มากที่สุด และประชาชนอาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 21 – 30 ปีรับรู้ น้อยที่สุด ด้านความรู้ประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 31 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด และประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 5 – 15 ปีรับรู้ น้อยที่สุด ด้านชีวิตการทำงานประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 31 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด และประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 5 – 15 ปีรับรู้ น้อยที่สุด ด้านรายได้และการกระจายรายได้ประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 5 – 15 ปีรับรู้มากที่สุด และประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 21 – 30 ปีรับรู้ น้อยที่สุด ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต ประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา ต่ำกว่า 5 ปีรับรู้มากที่สุด และประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 16 – 20 ปีรับรู้ น้อยที่สุด ด้านชีวิตครอบครัว ประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 16 – 20 ปีรับรู้มากที่สุด และประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 21 – 30 ปีรับรู้ น้อยที่สุด ด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ พบว่าประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลา 30 ปีขึ้นไปรับรู้มากที่สุด และประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชน ช่วงเวลาต่ำกว่า 5 ปีรับรู้ น้อยที่สุด

จากตารางที่ 20 ผลการเปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยครอบครัวต่อการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขในตัวดัชนีชีวิตทั้ง 7 ด้านในภาพรวม พบว่า ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยตั้งแต่ 40,001 บาทขึ้นไปรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในระดับมากที่สุด ร้อยละ 100.00 สำหรับประชาชนที่มีรายได้ครอบครัวต่ำกว่า 10,000 บาทรับรู้ น้อยที่สุด ร้อยละ 75.70

เมื่อเปรียบเทียบรายด้านพบว่า ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยตั้งแต่ 40,001 บาทขึ้นไปรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในระดับมากที่สุดทุกด้าน ร้อยละ 100.00 และพบว่าประชาชนที่มีรายได้ครอบครัวต่ำกว่า 10,000 บาทรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขน้อยที่สุดทุกด้าน

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ ผู้วิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

5.2.1 จากการวิจัยพบว่าการรับรู้จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลของประชาชนกลุ่มตัวอย่าง พบว่าเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีช่วงอายุต่ำกว่า 30 ปีมากที่สุด มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมากที่สุด มีอาชีพ รับจ้าง/ลูกจ้างเอกชนมากที่สุด มีระยะเวลาการอาศัยในหมู่บ้าน/ชุมชนช่วงเวลา 5 – 15 ปีมากที่สุด มีรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวอยู่ในช่วง 10,001 – 20,000 บาทมากที่สุด

5.2.2 การรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัด 7 ด้าน โดยภาพรวมมีการรับรู้ต่อความอยู่ดีมีสุข

ด้านสุขภาพ มีการรับรู้ในระดับมาก ซึ่งภาวะที่บ่งบอกถึงความอยู่ดีมีสุขด้านสุขภาพ อันได้แก่ ภาวะที่ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ อันเป็นผลมาจากการสร้างสุขภาพที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสติปัญญา รวมถึงการมีภาวะโภชนาการที่ดี การทานอาหารครบตามหลักโภชนาการ ทำให้สุขภาพแข็งแรง การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ ทำให้สุขภาพแข็งแรงซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยศิริชัย รอดทัศนาศ (2550:บทคัดย่อ) ผลการศึกษาระดับความอยู่ดีมีสุขของประชาชนกลุ่มตัวอย่าง พบว่าปัจจัยด้านสุขภาพอนามัยและด้านชีวิตการทำงานอยู่ในระดับสูง และข้อเสนอแนะผลจากการศึกษาพบว่า ควรมีการส่งเสริมกิจกรรมให้ประชาชนออกกำลังกาย และให้ความรู้เกี่ยวกับหลักโภชนาการเพิ่มขึ้น เพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง

ด้านความรู้ ซึ่งความรู้เป็นดัชนีการชี้วัดการพัฒนาเพื่อเสริมสร้างโอกาสการพัฒนาสติปัญญา การศึกษาทำให้สามารถ อ่านออก เขียนได้ สามารถนำความรู้มาปรับตัวให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ว่าคุณค่าความรู้เป็นตัวชี้วัดต่อความอยู่ดีมีสุขในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับการให้ความหมายการเรียนรู้ของลักษณา ศรีวัฒน์(2549:53) โดยการเรียนรู้เกิดจากค้นพบและความสำคัญการเรียนรู้ต้องพยายามหาทางศึกษา และนำหลักการเรียนรู้มาประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์

ด้านชีวิตการทำงาน ความอยู่ดีมีสุขด้านชีวิตการทำงาน ซึ่งประชาชนกลุ่มตัวอย่างรับรู้จากการมีงานทำก่อให้เกิดการมีรายได้ การมีประกันสังคม จะได้รับการดูแลช่วยเหลือเมื่อประสบอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยจากการทำงาน การมีความซื่อสัตย์ สุจริต ทำให้มีงานทำที่มั่นคง รวมทั้งการมีงานทำ สามารถสร้างภูมิคุ้มกันให้กับครอบครัว และทำให้ครอบครัวมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าใช้ความอยู่ดีมีสุขในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุชีรา สนธิสายสิงห์(2550 : 54) ผลจากศึกษาการรับรู้ด้านชีวิตการทำงานพบว่า ความอยู่ดีมีสุขจากการทำงานเกิดจากทำงานมีรายได้ซึ่งนำมาซึ่งอำนาจการซื้อ ซึ่งการมีงานทำที่มั่นคงและปลอดภัยในชีวิตการทำงานก่อให้เกิดรายได้ที่ต่อเนื่อง ย่อมส่งผลให้สามารถดูแลตนเองและครอบครัวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและยังส่งผลดีต่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมด้วย

ด้านรายได้และการกระจายรายได้ ความอยู่ดีมีสุขด้านรายได้และการกระจายรายได้ โดยประชาชนรับรู้เกิดว่าการมีรายได้ ทำให้ฐานะครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น การมีรายได้เพียงพอ ไม่ก่อให้เกิดภาวะหนี้สิน และการมีรายได้เพียงพอของครอบครัว สามารถกระจายรายได้ไปยังธุรกิจอื่นๆ ได้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ความอยู่ดีมีสุขด้านรายได้และการกระจายรายได้อยู่ในระดับมาก

ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต ความอยู่ดีมีสุขด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตเกิดจากการมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนบ้าน ส่งเสริมให้สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตดีขึ้น การร่วมมือกันช่วยกำจัดขยะ สิ่งปฏิกูลของคนในชุมชนช่วยส่งเสริมให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดี และการได้รับสาธารณูปโภคที่เพียงพอทำให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีต่อการดำรงชีวิต พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ความอยู่ดีมีสุขด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตอยู่ในระดับมาก

ด้านชีวิตและครอบครัว ความอยู่ดีมีสุขในด้านชีวิตและครอบครัวเกิดจากครอบครัวอบอุ่น คือการมีความรัก มีสายใยที่ดีต่อกัน การมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันของคนในครอบครัว ช่วยลดภาวะความเสี่ยงที่เกิดขึ้นกับครอบครัว ความเข้มแข็งของครอบครัว ช่วยลดภาวะปัจจัยความเสี่ยงที่เกิดขึ้นต่อสังคมและครอบครัวที่สามารถพึ่งตัวเองทางเศรษฐกิจ พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ความอยู่ดีมีสุขด้านชีวิตและครอบครัวอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมนต์ภัสสรณ พิพัฒเดชากร(2552:91) ผลการวิจัยด้านครอบครัวอยู่ดีมีสุขอยู่ในระดับมาก โดยการอบรมเลี้ยงดูคนในครอบครัวอย่างใกล้ชิดให้เป็นคนดีสนับสนุนให้มีการศึกษาสูง หัวหน้าครอบครัวมีอาชีพมั่นคง รวมถึงการมีสัมพันธที่ดีภายในครอบครัวทำให้ครอบครัวเกิดความอบอุ่นและการมีกิจกรรมนันทนาการภายในครอบครัวทำให้ลดภาวะความเสี่ยงที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว รวมถึงการพึ่งตนเองของครอบครัวทำให้ครอบครัวเข้มแข็งสามารถพึ่งพาตนเองทางเศรษฐกิจได้

ด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐ ความอยู่ดีมีสุขด้านการบริหารจัดการของภาครัฐประชาชนรับรู้อยู่ในระดับมากถึง โดยรับรู้ในเรื่องการใช้สิทธิในการไปเลือกตั้งเป็นการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ การที่รัฐดูแลคนในสังคมภายใต้การปกครองกรอบของกฎหมาย การที่ภาครัฐส่งเสริมให้คนในสังคมมีส่วนร่วม แสดงความคิดเห็นร่วมกันในการบริหารจัดการ และภาครัฐมีการดูแลคนในสังคมโดยมีสิทธิในการดำรงชีวิตอย่างเสมอภาค

สำหรับความคิดเห็นเพิ่มเติมที่ได้จากการสัมภาษณ์ประชาชนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขในตัวชี้วัดทั้ง 7 ด้านพบว่าประชาชนได้ให้ความเห็นด้านต่างๆ ดังนี้ **ด้านสุขภาพ** ผู้ให้สัมภาษณ์โดยส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า คนในชุมชนจะอยู่ดีมีสุขได้จะต้องมีสุขภาพแข็งแรง ไม่เจ็บไม่ไข้ ไม่มีความเครียด ไม่มีโรคประจำตัว และการดูแลตนเองโดยการออกกำลังกายและรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ทำให้ร่างกายแข็งแรง ไม่เจ็บไม่ป่วยไม่เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล การมีสุขภาพแข็งแรงทำให้อยู่ดีไม่ก่อให้เกิดความเครียดก็ทำให้การดำเนินชีวิตมีความสุข **ด้านความรู้** ผู้ให้สัมภาษณ์โดยส่วนใหญ่ได้ให้ความเห็นความรู้ในแบบอยู่ดีมีสุขซึ่งสรุปโดยรวม ได้ว่า การส่งเสริมให้บุตรหลานมีการศึกษาจะช่วยให้เกิดการพัฒนาหมู่บ้านขึ้น การให้บุตรหลานมีการศึกษาที่ดีโดยการส่งเสริมให้เรียนสูง ๆ มีความรู้ ทำให้มีงานทำและสามารถนำความรู้กลับมาช่วยพัฒนาหมู่บ้านและคนในชุมชนต่อไป รวมไปถึงการมีความรู้ทำให้มีเครื่องมือในการก่อให้เกิดปัญญาและความคิดสร้างสรรค์สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตได้ สำหรับแนวทางการส่งเสริมให้คนในชุมชนมีความรู้จากการเรียนสูงๆแล้ว ควรมีการส่งเสริมสนับสนุนให้มีการอบรมให้ความรู้ด้านวิชาชีพเพื่อส่งเสริมให้คนในชุมชนมีรายได้เพิ่ม และสามารถประยุกต์ใช้วัสดุที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาเพิ่มมูลค่า และเสริมสร้างรายได้เพิ่มในครัวเรือน **ด้านชีวิตการทำงาน** ผู้ให้สัมภาษณ์ให้ความเห็นโดยสรุปในภาพรวมชีวิตการทำงานต่อความอยู่ดีมีสุขว่า การมีงานทำ ทำให้ชีวิตมีความมั่นคง มีรายได้สามารถเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ และทำให้ชุมชนมีความมั่นคง รวมถึงการทำงานให้มีความสุขต้องควบคู่กับการรู้จักความพอเพียงในการใช้ชีวิตประจำวัน รวมทั้ง การฝึกอาชีพให้คนว่างงาน ให้คนในชุมชนมีงานที่มั่นคง โดยภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการจัดอบรมหางาน ฝึกงาน ฝึกอาชีพ ให้กับคนในชุมชนที่ไม่มีการทำงาน เพราะการสร้างงาน คือสร้างอาชีพให้คนมีงานทำด้านรายได้และการกระจายรายได้ ผู้ให้สัมภาษณ์โดยส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า ความอยู่ดีมีสุขต้องมีรายได้ และการประหยัด มีเงินออม ซึ่งความอยู่ดีมีสุขในการมีรายได้แล้วยังรวมถึงการไม่มีหนี้สินจึงเป็นความสุขที่แท้จริง นอกจากนี้การสร้างมีรายได้เพิ่มโดยการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์การให้ทรัพยากรที่มีอยู่สร้างรายได้ สร้างมูลค่าทำให้เกิดรายได้เพิ่ม รวมถึงการประหยัดคอดออม อยู่อย่างพอเพียง พอมีพอใช้ก่อให้เกิดการอยู่ดีมีสุข **ด้านชีวิต**

ครอบครัว ผู้สัมภาษณ์ให้ความเห็นว่าชีวิตครอบครัวอยู่ดีมีสุข คือ ความเข้าใจซึ่งกันและกัน การไม่ทะเลาะกัน ในครอบครัว การมีเหตุผลซึ่งกันและกัน เมื่อครอบครัวมีความอบอุ่น มีความเข้าใจ มีเหตุผลทำให้ครอบครัวมีภูมิคุ้มกัน ทำให้สมาชิกห่างไกลจากสิ่งเสพติด องค์ประกอบที่ทำให้ครอบครัวมีสุข การมีรายได้ และครอบครัวไม่มีหนี้สิน ทำให้ครอบครัวมีความเข้มแข็ง มีความรักความอบอุ่น ทำให้ครอบครัวสามารถพึ่งพาตนเองทางเศรษฐกิจได้ และความเข้มแข็งของครอบครัว ช่วยลดภาวะปัจจัยความเสี่ยงต่างๆที่เกิดขึ้นต่อสังคมได้ ด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ สรุปโดยรวมผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับ การจัดการที่ดีของภาครัฐที่มีให้กับประชาชน โดยส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการให้หน่วยงานของภาครัฐเข้ามาช่วยชุมชนโดยการสนับสนุน อบรมให้ความรู้ให้ประชาชนมีความรู้เพิ่มเติมหลากหลาย สามารถประยุกต์ใช้การประกอบอาชีพทำให้มีงานทำ มีรายได้ เมื่อชุมชน/หมู่บ้านมีรายได้ทำให้ประชาชนช่วยเหลือตนเองได้ ทำให้สังคมมีความอยู่ดีเป็นสุขที่ยั่งยืน และต้องการให้ภาครัฐเพิ่มเติมในด้านสาธารณสุขของชุมชนโดยเฉพาะในด้านการบริการเพราะประชาชนโดยทั่วไปการบริการการพูดจาเพราะเพิ่มมากขึ้น ด้านอื่นๆ ผู้ให้สัมภาษณ์ให้ความเห็นเพิ่มเติมในด้านการอยู่ร่วมกันของคนในสังคมควรมีความสามัคคีในหมู่บ้าน/ชุมชน การมีน้ำใจซึ่งกันและกัน มีกิจกรรมร่วมกันในหมู่บ้านทำให้ทุกคนในหมู่บ้านมีความใกล้ชิด มีความสัมพันธ์ที่ดีทำให้หมู่บ้านและชุมชนมีความเข้มแข็ง และการส่งเสริมให้มีการออกกำลังกายเพื่อให้มีสุขภาพแข็งแรง ส่งเสริมให้ประชาชนมีงานทำ เมื่อหมู่บ้าน/ชุมชนมีความเข้มแข็ง มีสุขภาพกายสุขภาพจิตที่ดี ย่อมทำให้ประชาชนอยู่ดีมีสุขทั่วกันทุกคน

5.3 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ สามารถนำผลการวิจัยที่ได้มาใช้เป็นข้อเสนอแนะได้ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้เกี่ยวกับความอยู่ดีมีสุขของประชาชนชุมชนบางไผ่ในภาพรวมอยู่ในระดับสูง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าควรมีการพัฒนาปรับปรุงดังนี้

1. ด้านชีวิตและครอบครัวควรเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านชีวิตครอบครัว โดยการจัดกิจกรรมร่วมกันของบุคคลภายในครอบครัวเพื่อสร้างเสริมความอบอุ่นให้ครอบครัว
2. ด้านรายได้และการกระจายรายได้ ควรส่งเสริมการสร้างรายได้และการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและครบวงจรเพื่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุด นอกจากนี้ควรให้ความสำคัญในการลดรายจ่ายและส่งเสริมให้ครอบครัวทำบัญชีครัวเรือนเพื่อสามารถวางแผนการเงินและการใช้จ่าย
3. ด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ การสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมการรวมกลุ่ม และการสร้างเครือข่ายร่วมมือแก้ไขปัญหา พัฒนาชุมชนเพื่อให้ตรงกับความต้องการของชุมชนที่แท้จริง
4. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ด้านการอยู่ร่วมกันของคนในสังคมควรมีความสามัคคีในหมู่บ้าน/ชุมชน การมีน้ำใจซึ่งกันและกัน มีกิจกรรมร่วมกันในหมู่บ้านทำให้ทุกคนในหมู่บ้านมีความใกล้ชิด มีความสัมพันธ์ที่ดีทำให้หมู่บ้านและชุมชนมีความเข้มแข็ง และการส่งเสริมให้มีการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพแข็งแรง ส่งเสริมให้ประชาชนมีงานทำ เมื่อหมู่บ้าน/ชุมชนมีความเข้มแข็ง

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยการรับรู้ของประชาชนทุกชุมชนในจังหวัดนนทบุรี เพื่อนำมาเปรียบเทียบหาความแตกต่างการรับรู้ด้านต่างๆของแต่ละชุมชน/พื้นที่ รวมทั้งนำผลที่ได้มาทำการพัฒนา ปรับปรุงการให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในแต่ละกลุ่มพื้นที่
2. งานวิจัยนี้เป็นการทำวิจัยเพียงช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นควรทำการวิจัยอย่างต่อเนื่อง เพราะจะได้ติดตามการรับรู้ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนอย่างต่อเนื่องและนำข้อมูลมาปรับปรุงและพัฒนา เพื่อให้ประชาชนในพื้นที่ได้รับรู้ความอยู่ดีมีสุขแบบยั่งยืน

บรรณานุกรม

- กิตติเชษฐ์ ฐนาพรชัยพงษ์.(2548). การศึกษาการรับรู้และความคิดเห็นของทหารสัญญาบัตรกองทัพเรือต่อ
การปฏิรูปกองทัพเรือ.รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ วิทยาลัยการ
บริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กันยา สุวรรณแสง.(2544). จิตวิทยาทั่วไป = General psychology (พิมพ์ครั้งที่ 5).กรุงเทพฯ : รวมสารัน.
- กลุ่มงานสถิติเพื่อติดตามและประเมินผลนโยบายภาครัฐ กองสถิติประชาติสำนักงานสถิติแห่งชาติ
กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร.(2550).สำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการ
การอยู่ดีมีสุข ภายใต้หลักเศรษฐกิจพอเพียง. สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยี
สารสนเทศและการสื่อสาร.
- บรรยงค์ โตจินดา. (2543). องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- ประเวศ วะสี.(2548).มรรค 12 ผู้ประเทศไทยอยู่เย็นเป็นสุข ถ้าปรารถนาความอยู่เย็นเป็นสุข ก็ต้องใช้ดัชนี
ความอยู่เย็นเป็นสุข. กรุงเทพฯ : สำนักงานปฏิรูประบบสุขภาพและสำนักงานกองทุนสนับสนุนและ
สร้างเสริมสุขภาพแห่งชาติ.
- วราลี วิริยานันตะ. (2547). การรับรู้บทบาทและบทบาทที่เป็นจริงของพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงาน
ในศูนย์สุขภาพชุมชน ภาคตะวันออก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลชุมชน.
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิภาพร มาพบสุข. (2540). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วิโรจน์ หัตถา.(2547). การรับรู้ต่อโครงการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า (30 บาทรักษาทุกโรค) ของ
ประชาชนอายุ 15-60 ปี อาศัยในพื้นที่รับผิดชอบหน่วยคู่สัญญาบริการระดับปฐมภูมิโรงพยาบาล
หนองคาย ปี 2546. วิทยานิพนธ์สาธรรณสุขศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสาธรรณสุขศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วิษณุ บุญมาร์ตัน.(2548).10 อุตสาหกรรมที่มีแนวโน้มแจ่มใสในปี 2548. [ระบบออนไลน์] แหล่งที่มา:

http://www.wiszanu.com/index.php?option=com_content&task=view&id=19&Itemid=43.สืบค้น

เมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2552.

ภัทราวดี เจตนะวิบูลย์.(2552). การศึกษาความอยู่ดีมีสุขของชุมชนหนองสาหร่าย อำเภอพนมทวน

จังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาการบริหารและนโยบาย
สวัสดิการสังคม. ภาควิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์. คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ .

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มนัธภัสสรณ พัทฒเตชากร.(2552).ปัจจัยที่เสริมสร้างการมีครอบครัวอยู่ดีมีสุข ในจังหวัดนครปฐม.

วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต.สาขาวิชาพัฒนศึกษา.ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา.บัณฑิต
วิทยาลัย.มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ลักขณา สรวิวัฒน์.(2549).จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน.(พิมพ์ครั้งที่ 2).กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล. (2548). ความอยู่ดีมีสุขในมุมมองของภาค

ประชาชนของจังหวัดชัยนาท. [ระบบออนไลน์] แหล่งที่มา : http://www.ict4_dev. กันยายน 2552.

สิทธิโชค วรรณสันติกุล. (2547). จิตวิทยาสังคม : ทฤษฎีและการประยุกต์. กรุงเทพฯ : สำนักงาน

พิมพ์ซีเอ็ดยูเคชั่น.

สุชีรา สนธิสายสิงห์.(2550). การรับรู้ของประชาชนต่อความอยู่ดีมีสุข : กรณีศึกษาบ้านสนุ่น ตำบล

ท่าหลวง อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา .บัณฑิตวิทยาลัย. สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุปราณี สนธิรัตน์ และคณะ.(2545). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 7.กรุงเทพมหานคร : เนติกุลการพิมพ์.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.(2550). **สรุปผลการประชุมเชิงปฏิบัติการ**

ระดมความคิด เรื่องความอยู่เย็นเป็นสุขในระดับพื้นที่ชุมชน. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

-----.(2549).กรอบแนวคิด “การพัฒนาตัวชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขของสังคมไทย จังหวัดนนทบุรี” : บริษัทสามดี พรินติ้ง.

-----.(2545).รายงานการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ : ความอยู่ดีมีสุขของคนไทย. เอกสารประกอบการประชุมประจำปี 2545 “ความอยู่ดีมีสุขของคนไทย: 5 ปีหลังวิกฤตเศรษฐกิจ” วันศุกร์ที่ 21 มิถุนายน 2545 ณ ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ เมืองทองธานี จังหวัดนนทบุรี.

สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ.(2549). **เอกสารรายงานสรุปการดำเนินงานปีงบประมาณ 2548.** กรุงเทพฯ.สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ.

สถาบันแห่งชาติเพื่อการเด็กและครอบครัว .(2545). **รายงานการศึกษาขั้นสุดท้ายโครงการเพื่อพัฒนาตัวชี้วัด ครอบครัวอยู่ดีมีสุข.** กรุงเทพฯ : สถาบันแห่งชาติเพื่อการเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล.

ศิริชัย รอดทัศน.(2550). **ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนในพื้นที่โครงการศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยทรายอันเนื่องมาจากพระราชดำริ อำเภอลำลูกเกด จังหวัดเพชรบุรี.**วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศิริรัตน์ โกศลวัฒน์ .(2548). **มโนทัศน์พื้นฐานทางพยาบาล.** [ระบบออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://dc.oas.psu.ac.th/dcms/files//04589/Chapter2.pdf> สืบค้นเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2552.

อุบลวรรณ ภวานันท์และคณะผู้เขียน.(2554).**จิตวิทยาทั่วไป.**(พิมพ์ครั้งที่ 7).สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

องค์การบริหารส่วนตำบลบางไผ่.(2552).**แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. 2552-2554).** [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา : <http://bangpai.go.th/UserFiles/Plans/pdf1.pdf>. สืบค้นเมื่อวันที่ 5 กันยายน 2552. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2552.

Schiffman; & Kanuk. (2000). *Customer Behavior – Psychology Aspects*. New Jersey: Prentice-Hall.

United Nations Development Program. (1999). Dedicated to the memory of Mahbub ul haq (1934-98)
human development report. New York: Oxford University Press.

